

2019-1-R001-KA102-062448

Viitori informaticieni pentru
Europa digitală

INFOED

INFORMATICA PRIN ERASMUS+ REPERE SPANIOLE PENTRU CETĂȚENI EUROPENI DE SŪCCES

Materia realizată cu sprijinul financiar al Comisiei Europene. Conținutul prezentului material reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorilor, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care conținutul informației va fi folosit.

Cofinanțat prin
programul Erasmus+
al Uniunii Europene

ISBN: 978-606-8582-71-9

Informatica prin Erasmus+: repere spaniole pentru cetățeni europeni de succes

Acest volum este un produs al proiectului
2019-1-R001-KA102-062448

„Viitori informaticieni pentru Europa digitală”,
realizat sub coordonarea:

**prof. Daniel Anghel, prof. Lucian Chițu,
prof. Mariana Biteș, prof. Marița Cucuianu**

BRAȘOV, 2022

INFOED – un reper în dezvoltarea personală a elevilor

*Prof. Daniel Anghel,
responsabil proiect INFOED,
Colegiul Național „Neagoe Basarab”*

Erasmus+ este, fără îndoială, una dintre cele mai bune inițiative ale Uniunii Europene. A devenit un stâlp al educației în Europa, nu doar un program de finanțare, ci un veritabil concept. Nu ne mai putem închipui mediul educațional european fără sute de mii de elevi și profesori care participă la activități de învățare transnaționale. Suntem mândri că aproape toți elevii de la specializarea matematică-informatică din Colegiul Național „Neagoe Basarab” fac parte din fenomenul Erasmus+, mai ales după ce colegiul nostru a primit acreditarea Erasmus+.

Acest volum este o radiografie a activităților culturale și a impactului proiectului INFOED asupra dezvoltării personale a participanților. Pentru ca imaginea să fie completă, cea mai mare parte a volumului este alcătuită din eseuri scrise chiar de copiii implicați direct.

Proiectul „Viitori informaticieni pentru Europa digitală” sau INFOED este primul proiect Erasmus+ din colegiul nostru dedicat mobilităților de formare profesională. Un deschizător de drumuri, un „spărgător de gheață”. Dacă înainte de prima mobilitate existau temeri, multe necunoscute, astăzi toți elevii eligibili visează să plece în mobilitate, știind că vor avea parte de experiențe extraordinare și că vor face față cu zâmbetul pe buze.

Cu INFOED, 40 de elevi ai colegiului au realizat stagii de practică în Spania, în domeniul informaticii, în parteneriat cu companii

EDITURA FOTON
Str. Zizinului, Nr. 59

Tel.: +40 268 427 047

foton@foton.ro
www.foton.ro

BRAȘOV, 2022

din Granada. Prin aceste parteneriate, colegiul nostru își propune dezvoltarea unui cadru prin care elevii ai școlii să efectueze stagii de practică la agenții economici pentru a-și dezvolta competențele în domeniul informaticii, astfel încât să fie mai bine pregătiți, pentru a profita de oportunitățile oferite de piața muncii de pretutindeni sau pentru a accede mai ușor în învățământul superior.

Așadar, INFOED are trei componente. Prima componentă este cea de bază, profesională, ce vizează dezvoltarea competențelor în domeniul informaticii (WEB development și programare în limbajul C++). Aplicațiile practice în companii au fost un real succes, chiar și în rândul elevilor ușor complexați, care se considerau mai slab pregătiți. Mulți și-au decis viitorul profesional chiar în aceste stagii de practică. Tutorii de practică au fost foarte plăcut surprinși de atitudinea pozitivă, de nivelul de competențe și mai ales de implicarea activă a elevilor noștri în toate activitățile. Veți descoperi în multe din eseurile din volumul următor, dedicat experiențelor profesionale, exemple în care elevii au performanțat la nivel înalt, peste așteptări. Le mulțumim lor, dar și profesorilor care au contribuit la educația acestor frumoși copii.

A doua componentă este cea de facilitare a adaptării participanților la noi medii culturale, nu numai profesionale. Integrare, toleranță, înțelegere, dezvoltare personală... în toate am crescut enorm. Cum? Prin pregătire lingvistică și culturală, prin organizarea unui program foarte dens de vizite, excursii, activități culturale, dar mai ales oferind elevilor libertate, libertate în a-și gestiona banii, timpul, chiar și propriul comportament în grup și în mediul profesional. Tinerii au nevoie de încredere. Le-am acordat această încredere și nu am greșit. Ca responsabil de proiect și ca profesor însoțitor a trebuit să intervin foarte rar în a gestiona unele situații (minore, de altfel). Cu o bună pregătire a mobilității, totul va decurge fără probleme. După două zile în Spania, elevii noștri zburdau râzând, de parcă erau născuți acolo. Nu este obiectivul principal al proiectului, dar activitățile culturale, relaționarea cu mediul social spaniol, relațiile stabilite în interiorul grupului, dar și cu alte grupuri au avut un impact foarte puternic asupra elevilor. Acest impact s-a concretizat prin dezvoltarea unei atitudini pozitive față de muncă și

învățare și prin conștientizarea deplină a unor valori precum respectul pentru diversitate și toleranța. Poate cea mai frumoasă lecție de toleranță și respect a fost interacțiunea cu un grup de elevi polonezi cu care am împărțit unele facilități de la locul de cazare. Primele zile au fost grele. Nu se înțelegeau deloc, erau nervoși uneori, atât ei, cât și noi. Elevii mei nu aveau o impresie prea bună despre polonezi (fără o justificare clară, doar un fel de teamă de interacțiunea cu străini, combinată cu o reacție negativă față de împărțirea aceluiași spațiu). Mă gândeam cu groază... ce facem noi, încă două săptămâni? Am încercat să le explic că e nevoie de răbdare și toleranță. Nu cred că a avut un efect prea mare. Totul a venit de la sine... Simpla conviețuire le-a creat situații prin care au interacționat și s-au cunoscut, iar ceea ce a urmat vă invit să descoperiți în rândurile scrise chiar de ei.

Dacă ar trebui să prezint o serie de bune practici (în opinia mea) specifice activităților culturale și sociale, aș recomanda următoarele:

- discutați cu partenerul astfel încât să organizați cât mai multe excursii, vizite la muzee și alte obiective. Studiați cu atenție toate obiectivele și în faza de pregătire a mobilității trebuie să aveți în minte un adevărat plan în acest sens. Propunerile partenerului pot fi ajustate, îmbunătățite, eficientizate. Solicitați copiilor propuneri. Astfel identificați nevoile, iar unii dintre ei sunt extrem de pasionați și pot oferi idei valoroase. Există multe obiective chiar în orașul în care se desfășoară mobilitatea, dar nu mereu foarte cunoscute. În funcție de particularitățile grupului, puteți cere ajutorul părinților pentru a bugeta unele activități. Numeroase companii și mulți antreprenori sunt pozitiv impresionați de implementarea unor proiecte, dar trebuie să știe de ele. E foarte posibil să sprijine școala când vor descoperi că se întâmplă proiecte așa frumoase, în care copiii sunt direct beneficiari. Impactul acestor proiecte asupra dezvoltării personale a elevilor este enorm. Aduceți copiii în fața antreprenorilor, în fața companiilor, creați cadrul în care ei să-și prezinte impresiile din mobilitate și rezultatele vor fi surprinzătoare. Imaginea școlii va fi mai bună și sprijinul nu va întârzia.

- în măsura în care este posibil, alegeți cazări cu facilități precum bucătărie, mașini de spălat, spații comune pentru petrecerea timpului liber, pentru ca elevii să se poată autogospodări și pentru a învăța să-și gestioneze comportamentul în grup.
- oferiți elevilor o cât mai mare sumă din sprijinul individual. De exemplu, nu este eficient să oferi trei mese pe zi, costurile fiind mari și nici să alegeți pentru cazare camere de hotel scumpe, doar pentru un aparent confort (mult mai eficientă este cazarea în apartamente complet echipate). Este mult mai bine să direcționezi banii spre elevi pentru ca aceștia să-și poată gestiona experiențele (inclusiv gastronomice) în funcție de nevoi și preferințe. Posibilitatea de a-și gestiona singuri banii generează multe efecte pozitive.
- atitudinea și abilitățile profesorului însoțitor sunt esențiale. În mobilitate el devine reperul cel mai important pentru elevi, un lider care trebuie să rezolve orice. Un profesor însoțitor bun trebuie să cunoască bine orașul și chiar țara unde se desfășoară mobilitatea, studiind cu atenție, explorând în timpul mobilității. Obiectivele turistice/culturale, traseele frecvente, magazine, restaurante, evenimente este recomandabil a fi cunoscute încă din țară. Va câștiga respect, va coordona grupul mult mai ușor, va putea să îndrume elevii către cele mai frumoase experiențe. Calități precum tactul pedagogic, inteligența interpersonală, empatia devin subînțelese. Niciodată nu trebuie să uităm că elevii au nevoie de încredere, de libertate, de a fi ascultați, de a se simți puși în valoare, cu abilitățile și cunoștințele lor. Într-o mobilitate de trei săptămâni clasică relație profesor-elev de la școală nu funcționează.
- rugați partenerul să facă o prezentare a orașului sau a obiectivelor, structurată după nevoile grupului, nu doar o simplă listă de muzee și catedrale. De exemplu, până vor descoperi orașul, elevii au nevoie de repere pentru orientare, exemple de magazine, restaurante apropiate, dar frecventate de localnici, obiective turistice din imediata vecinătate etc. Dacă nevoile de bază sunt asigurate, experiențele sociale și culturale vor fi un succes

- nu evitați contactele cu alte grupuri, ci din contră, facilitați acest fapt, mai ales cu grupuri din alte țări. Din experiența mea, din aceste contacte au rezultat numai efecte pozitive, după cum veți descoperi în acest volum.

A treia componentă este dezvoltarea instituțională. Fără îndoială, orice proiect care se bazează pe identificarea nevoilor elevilor și pe obiective generate din aceste nevoi va contribui la dezvoltarea instituției. Încheierea unor parteneriate cu organizații din alte state ale UE și activitățile din mobilități facilitează schimbul de bune practici educaționale și dezvoltă capacitatea organizatorică a școlii. O latură importantă este încercarea noastră de a prelua modelul mobilităților pentru formare profesională și de a-l adapta la contextul local, astfel încât să facilităm realizarea de stagii de practică în companii locale pentru elevii care își doresc acest lucru. Trebuie spus că pentru elevii care se formează în domeniul informaticii nu există în curriculum aceste stagii de practică. Analiza de nevoi a scos în evidență necesitatea unor asemenea stagii și experiența din Erasmus+ ne ajută să dezvoltăm un cadru în acest sens. Conferințele Erasmus+ și workshopurile organizate de colegiul nostru au urmărit diseminarea rezultatelor noastre și către reprezentanții companiilor locale. Am fost bucuroși să remarcăm că activitățile din mobilități au impresionat antreprenorii locali și că își doresc să se implice în parteneriate cu școala noastră. Din nefericire, pandemia COVID 19 a oprit și accesul elevilor în companii, dar prelungirea proiectului face posibilă, în prezent, dezvoltarea activităților de tip internship în companiile locale. În general, în contextul pieței muncii actuale, interesul comunității de afaceri crește față de proiectele de formare profesională, iar școala trebuie să fie prezentă, să-și facă eforturile și activitățile cât mai vizibile.

Vă invităm, așadar, să parcurgeți acest volum pentru a înțelege mai bine copiii noștri. Sunt generații întregi care se manifestă puternic în mediul virtual sau în medii închise și tot mai puțin în mediul formal oferit de școală. Este tot mai greu să optimizăm și să corelam demersurile educaționale cu nevoile copiilor. Acest volum poate fi un bun instrument pentru dezvoltarea unei imagini corecte a tinerilor din prezent.

Un mare PLUS cu ERASMUS

*prof. Mariana Biteș,
responsabil evaluare, proiect INFOED
Colegiul Național „Neagoe Basarab” Oltenița*

Un stagiu de practică în domeniul informaticii, într-o conjunctură precum aceea conturată de proiectul INFOED, constituie o experiență de cunoaștere și dezvoltare, care completează, în mod fericit, parcursul educațional de care au beneficiat liceenii care se pregătesc treacă la nivelul învățământului superior și să intre pe piața muncii. În România nu există încă tradiția unui loc de muncă înaintea finalizării studiilor liceale la cursul de zi; programul de studii ocupă, trebuie să recunoaștem, aproape tot timpul elevilor, iar cazurile în care unii dintre ei reușesc să aibă o activitate practică în paralel sunt rare.

Ca urmare proiectul școlii noastre și-a propus să-i pună pe cei interesați într-un context nou de învățare, care a presupus concentrarea, pentru o perioadă, asupra disciplinei de profil, simultan cu explorarea unui orizont cultural diferit; efectul a fost vizibil încă de la efectuarea primului stagiu.

Există prejudecata că informaticienii devin prizonierii lumii virtuale, că legăturile lor cu realitatea și cu ceilalți oameni devin din ce în ce mai fragile. Discutând cu elevii noștri, citind mărturiile lor, am aflat că, dimpotrivă, au învățat să-și distribuie atenția către lumea din jur, către universul cultural dintr-o țară pe care nu o cunoșteau foarte bine și le-a stârnit curiozitatea; că au interacționat cu oameni - elevi sau adulți - întrucâtva diferiți, dar cu valori general acceptate; că au fost sensibilizați de dimensiunile artistice ale spațiilor vizitate.

Și nu în ultimul rând, au făcut un valoros exercițiu de gestionare independentă a resurselor disponibile și de adaptare la un mediu

nou, așa cum, probabil, cei mai mulți dintre ei vor fi nevoiți să facă într-o societate, în care granițele sunt din ce în ce mai flexibile.

Iar dovada cea mai solidă privind satisfacția beneficiarilor acestui proiect o constituie interesul mare de care se bucură mobilitățile ERASMUS, la noi în școală, în continuare.

INFOED – o călătorie Erasmus+

*Prof. Marița Cucuianu,
responsabil diseminare proiect INFOED,
Colegiul Național „Neagoe Basarab” Oltenița*

*„Pentru mine viața este o călătorie - nu știi
niciodată care va fi următoarea ta destinație”
David Russell*

În toată activitatea de 37 ani la catedră am încercat să învăț elevii să urce cu curaj în trenul vieții lor, să întâmpine cu bucurie orice oportunitate apărută în gări, să experimenteze și să se implice, fără teama de nereușită, în toate proiectele apărute în drumul lor.

Atunci când Colegiul Național „Neagoe Basarab” Oltenița a reușit să obțină o finanțare nerambursabilă în cadrul programului european Erasmus+ prin intermediul proiectului „Viitori informaticieni pentru Europa digitală”, am fost foarte încântată să fac parte din echipa de proiect.

În cele două mobilități în care am fost alături de elevii participanți la stagiul de practică realizat în parteneriat cu MEP Europrojects Granada, Spania, am observat evoluția tinerilor noștri. La început, aceștia erau mai puțin încrezători în abilitățile lor, în propria identitate, dar pe parcursul mobilității s-au schimbat și s-au dezvoltat.

Mulți dintre ei erau la prima călătorie cu avionul sau singuri, fără părinți, iar acest lucru se vedea în modul lor de a interacționa cu colegii, de a-și organiza timpul, bugetul, de a se gospodări singuri. Din fericire, au reușit repede să înțeleagă ce responsabilități le revin, ce drepturi au, să devină sensibili la nevoile colegilor, să îmbunătățească relațiile de lucru în echipă, să se împrietenească atât între ei, cât și cu grupul din Polonia cu care au locuit la MEP Dorms.

Au reușit să-și îmbunătățească abilitățile lingvistice, să fie toleranți, empatici față de ceilalți, să comunice cu elevii și profesorii din Polonia, să aibă o atitudine pozitivă față de egalitatea de șanse. Au căpătat încredere în forțele proprii, respect față de sine, respect pentru lucrul de calitate, pentru profesionalism și competență.

Au învățat să-și organizeze timpul, să împartă împreună bucătăria și baia comună, să se gospodărească, să mențină și să facă curățenie în spațiile utilizate de ambele grupuri și în propriile dormitoare.

Au ajuns să descopere orașul folosind harta sau plimbându-se pe străduțele din cartierul Albaicin.

Excursiile și drumețiile organizate pe perioada celor trei săptămâni de mobilitate au contribuit la conștientizarea importanței și înțelegerea culturii spaniole, la dezvoltarea sentimentului de apartenență la valorile europene.

Un lucru emoționant atât pentru elevi, cât și pentru noi profesorii însoțitori a fost când am mers să votăm la secția de votare din Granada. Elevii erau la prima lor participare la alegeri și erau foarte mândri că pot să-și exercite acest drept și din Spania.

Ne-am bucurat de frumusețea orașului gazdă vizitând Alhambra, Generalife, Sacromonte, Cartierul Albaicin, Catedrala din Granada, Mănăstirea San Jeronimo, Mănăstirea Cartuja, Parcul de Științe, Parcul Carmen de los Martires (aventura turistului rămas închis în parc și încercarea noastră de a-l ajuta să escaladeze gardul parcului și sosirea poliției), Mirador de San Cristobal, Mirador de San Nicolas locuri unde muzicienii stradali și vânzătorii de suveniruri te îmbie la visare și oferă clipe de neuitat.

Granada este orașul care te face să te simți în largul tău, să te bucuri de calmul și liniștea localnicilor, să asculți muzica din piețe, să te rătăcești pe străduțele întortocheate din Albaicin, să te oprești la terase unde poți zăbovi la un tapas și un pahar de vorbă. Culoarea Granadei este roșu ca Sangria, ca gustul de rodie și ritmurile de flamenco care te fac să te îndrăgostești de acest oraș și să dorești să tot revii. Vizitând orașul, te simți când ca un emir, când ca o dansatoare de flamenco, în lumina soarelui la apus peste răscrucea de civilizații.

Gastronomia specifică Granadei (supa Salmorejo, paella, tortilla de patatas, pulpo a Feira, crochete și desertul Los Piononos) trebuie

încercată, iar toți din grup ne-am bucurat de noutate și de gust, mereu e loc de experimentat.

Excursiile organizate și vizitarea a numeroase orașe: Sevilla, Cordoba, Cadiz, Malaga, Gibraltar au contribuit la îmbogățirea cunoștințelor despre istoria Spaniei, la educarea respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură și la creșterea nivelului de socializare.

Drumețiile în natură, parcurgând circuitul Los Cahorros, aventura unui traseu de 1000 m denivelare în Munții Sierra Nevada și atingerea celui de-al doilea vârf ca altitudine din Peninsula Iberică - Pico del Veleta, 3398 m, au fost experiențe mai dificile pentru unii dintre noi, dar nu imposibile. Lucrul în echipă și colaborarea și-au spus cuvântul și în aceste situații.

În urma acestui proiect Erasmus+, elevii și-au format o viziune europeană, au cunoscut locuri, oameni, obiceiuri, tradiții culturale, au conștientizat că trebuie să devină cetățeni europeni activi.

Au revenit în România mai încrezători în ei, cu o stimă de sine mai puternică, mai dornici de a se implica în proiecte și de a experimenta cele învățate în stagiul de practică din Granada, mai conștienți de responsabilitățile ce le revin, mai toleranți și empatici față de ceilalți și plini de speranță că pot împărtăși colegilor din experiența lor.

Experiențe Erasmus+ prin Colegiul Național „Neagoe Basarab” Oltenița

Ana-Maria Buzoianu

Proiectul Erasmus+ „Viitori informaticieni pentru Europa digitală” (INFOED), având ca beneficiar Colegiul Național „Neagoe Basarab”, a încheiat cu succes cea mai importantă etapă din implementarea sa: 40 elevi au finalizat stagiile de pregătire practică în Granada, Spania, în ciuda obstacolelor legate de pandemie. Acest proiect are ca scop dezvoltarea unui cadru educațional care să ofere elevilor posibilitatea de a valorifica mai bine oportunitățile oferite de mediul social-economic din care fac parte. În urma implementării acestui proiect s-au dezvoltat competențele de informatică ale elevilor de la specializarea matematică-informatică și a crescut capacitatea acestora de integrare în medii social-economice diverse.

Nu în ultimul rând, calitatea actului educațional a fost îmbunătățită în urma experiențelor de învățare prin practică și prin dezvoltarea unor parteneriate educaționale la nivel european, dar și local și regional. Pentru atingerea obiectivelor, am încheiat parteneriate cu MEP Granada, Spania (unul dintre cei mai importanți furnizori europeni de formare profesională din cadrul programului Erasmus+), ca intermediar și cu trei companii din domeniul IT, localizate tot în Granada.

Așadar, 40 elevi din clasele a XI-a și a XII-a de la specializările matematică-informatică au beneficiat de un program de pregătire practică în cele trei companii IT din Granada, totalizând 90 de ore de pregătire (timp de 3 săptămâni). Stagiul de practică în Spania a fost precedat de activități de pregătire pedagogică, culturală și lingvistică. În urma activităților din Spania elevii au primit Documentul de

Mobilitate Europass, document recunoscut la nivel european, în care au fost înscrise competențele profesionale dezvoltate pe parcursul mobilității lor.

Acum, lăsând la o parte treburile administrative, vreau să vă prezint cum am resimțit cu toții, pe viu această mobilitate. Am să încep cu începutul... Din cauza situației pandemice în care ne aflăm acest proiect a suferit o mulțime de amânări, toate pavate cu sentimentele noastre de tristețe, dar și speranță că vom reuși să plecăm într-o bună zi. Deși ne pierduserăm speranța, aceasta zi a venit pe neașteptate. Nu se putea o sincronizare mai bună, spre încântarea noastră.

Iată-ne ajunși pe tărâmurile spaniole, mai exact în Granada. Aveam cu toții un bagaj plin de emoție, nerăbdare și sete de cunoaștere pentru tot ceea ce acest loc avea să ne ofere. Pregătire profesională în informatică. Prietenii. Cultură. Excursii. Experiențe de neuitat, dar și multă, multă distracție și voie bună.

Primul impact cu cultura spaniolă a fost unul plăcut, pot spune chiar că Granada ne-a „adoptat” destul de repede, acest fapt datorându-se amabilității localnicilor. Din punctul meu de vedere, Granada este un centru al diversității, o infuzie de culturi și stiluri, care au făcut acest loc perfect pentru mobilitatea noastră.

Experiența de a lucra cu specialiștii de aici fost specială. Am reușit să învățăm o mulțime de lucruri de natură profesională de la ei. Nu în ultimul rând, lucrul în echipă, comunicarea eficientă într-o limbă străină, adaptabilitatea și responsabilitatea au fost calități pe care le-am dobândit cu brio prin această experiență.

A fost un soi de călătorie în întreaga cultură spaniolă, de la limbă, gastronomie, tradiții, obiceiuri până la felul în care trăiesc spaniolii, filozofia lor de viață, un aspect din care, sunt convinsă că am învățat să ne destindem și să privim lucrurile cu mai multă empatie, simplitate și calmitate. Cred că ne-am întors schimbați în adevărați adulți, cu mai multa inițiativă, mai relaxați, care au învățat să privească în imaginea de ansamblu și care și-au lărgit cu totul perspectiva.

În rândurile ce urmează a fi scrise avem opiniile participanților în proiectul INFOED, concluziile vor fi puse în balanță cu așteptările lor dinaintea plecării.

Eduard: „Odată cu finalul acestui proiect, realizez cât de norocos am fost să iau parte la această experiență unică în viață. Mi-am îmbogățit cunoștințele în informatică, dar am avut prilejul de a mă și dezvoltă personal, căpătând mai multa independență și skill-uri care îmi vor fi de folos întreaga viață”.

Daria: „Proiectul a reprezentat o ocazie unică pentru a-mi dezvolta abilitățile personale, cât și profesionale. Pe parcursul celor trei săptămâni am devenit mai responsabilă, mai empatică și mai sigură pe mine și pe obiectivele mele. Am descoperit locuri noi, am învățat în ce constă cu adevărat cultura spaniolă, dar nu în ultimul rând am reușit să văd ce înseamnă să lucrezi într-o țară străină”.

Andreea: „A fost o experiența minunată, care cred că va fi foarte benefică pentru viitorul nostru ca studenți. Pe parcursul acestui proiect am învățat foarte multe lucruri noi, cum ar fi să locuim împreună cu alte persoane în afară de familia noastră. Unul din cele mai importante lucruri învățate a fost cum să lucrăm în echipă, abilitate pe care o consider foarte importantă pentru un viitor student”.

Cu ajutorul acestui proiect am avut ocazia să cunoaștem și să înțelegem mai bine cultura spaniolă. Ne-am dezvoltat atât pe partea culturală cât și socială, am legat prietenii de lungă durată. A fost o bună oportunitate pentru noi pentru a ne folosi cunoștințele de limbă engleză acumulate de-a lungul anilor de liceu și puțina spaniolă pe care o știam.

În final, cred că acest proiect a însemnat un punct de referință în drumul nostru către maturitate, o ușă deschisă...*”Omul deține doar ceea ce poate purta mereu cu sine: limbi cunoscute, țări cunoscute, oameni cunoscuți. Lasă-ți memoria să îți fie geantă de călătorie”* (Alexandr Soljenițin).

Privind lumea prin Erasmus+

Teodor-Alexandru Dicu

Salutare! Doresc să împărtășesc cu tine, dragă cititorule, puțin din experiența mea în proiectul Erasmus+, dar mai întâi să îmi fac o prezentare completă... Am 19 ani, în prezent locuiesc în Comuna Chirnogi, localitate care se află în vecinătatea Municipiului Oltenița. Sunt elev în an terminal la Colegiul Național „Neagoe Basarab” Oltenița, la profilul matematică-informatică intensiv engleză. Încă de mic m-a pasionat matematica, iar în momentul în care am început clasa a 9-a și am descoperit informatica, mi-am dat seama că asta doresc să fac în cariera mea profesională și că va fi cheia mea către succes.

Încă de la începutul anului 2019, profesorul coordonator al acestui proiect, Anghel Daniel, ne-a prezentat oportunitatea de a participa la această experiență. Când am aflat, toți eram foarte încântați, iar bucuria s-a multiplicat când proiectul s-a aprobat, aproape 6 luni mai târziu. Chiar dacă proiectul a devenit realitate, grupurile care urmau să participe nu se aleseseră. Pentru formarea acestora, am fost testați la engleză, istoria și geografia Spaniei și informatică. Primele două probe au fost pentru a „câștiga ușor niște puncte”, iar cea mai bine punctată și cea care a făcut departajarea a fost proba de informatică. În ziua în care s-au afișat rezultatele, am mers toți emoționați și nerăbdători să vedem listele. M-am uitat pe listă de jos în sus... și pentru câteva fracțiuni de secundă am rămas blocat, deoarece nu îmi vedeam numele, dar mai arunc o privire și văd că am luat cel mai mare punctaj... acela cred că a fost unul dintre cele mai intense momente trăite în anii de liceu...

Au trecut câteva săptămâni și iată a venit ziua mult așteptată. Am fost puțin agitat, deoarece a fost prima oară când zburam cu

avionul, dar totul a fost în regulă și am ajuns cu bine la destinație. De la aeroportul din Malaga până în Granada am admirat peisajele din jurul autostrăzilor. Ajunși în locația unde am fost cazați am discutat cu Remus, unul dintre reprezentanții MEP Granada, care a fost cu noi pe tot parcursul mobilității. Remus este și el român, o persoană de nota 10, ne-a ajutat foarte mult să ne acomodăm și mereu avea o energie pozitivă. După ce ne-am cazat, am mers la un restaurant din apropiere pentru a lua masa de prânz. Am mâncat pentru prima dată paella, mâncare tradițională spaniolă. Nu a fost chiar pe gustul meu, dar unii dintre colegi au apreciat-o foarte mult. Însă am rămas impresionați de ospătarul care era probabil și patronul aceluia restaurant. Nu-i știam numele, dar avea o mustață stufoasă pe care o vezi de obicei în desenele animate și astfel l-am poreclit Geppetto. Am rămas plăcut uimiți de carisma sa, o atitudine foarte pozitivă care te făcea să te simți bine primit și îți aducea un zâmbet pe buze... chiar dacă nu știam exact ce voia să ne comunice, totuși înțelegeam ideea principală. Un lucru pe care nu-l pot înțelege nici astăzi a fost faptul că spaniolii nu vorbesc engleză. Sunt foarte puțini vorbitori de engleză și până am învățat puțin limba, comunicarea a fost dificilă.

A venit a doua zi în care am făcut cunoștință cu o bună parte din echipa MEP Granada. Ne-au fost prezentate țelurile proiectului și programul pe care îl vom avea. După această ședință ne-am separat în mai multe grupuri și fiecare a mers la ce restaurant a vrut din zonă. Am găsit un restaurant în care personalul era foarte prietenos. Mâncarea a fost mult mai bună și mai gustoasă decât la primul restaurant și acest lucru ne-a făcut să venim aici destul de des. Unul dintre ospătari era francez și am reușit să comunicăm cu el în franceză. În comparație cu ospătarii din România, cei din Spania sunt foarte carismatici și doresc să vorbească cu clienții, să-i facă să se simtă bine. De fiecare dată când am intrat în acest restaurant, francezul venea foarte bucuros să ne servească, mereu cu un zâmbet pe față și mă striga „mi amigo”. Încă un lucru care m-a impresionat a fost faptul că peste tot ospătarii ne aduceau restul înapoi, iar noi insistam să-l păstreze drept bacșiș.

Cu ajutorul echipei MEP Granada, am reușit să experimentăm cultura spaniolă din plin. Aproape în fiecare zi am avut activități: mergeam la catedrale, monumente și cetăți. Pentru mine catedralele

catolice au fost cam sumbre, nu pot spune că m-au impresionat. Însă, cartierul arab, Albaicin și complexul Alhambra m-au uimit profund. Cartierul arab l-am descoperit din întâmplare cu prietenul meu Alex, când am decis să mergem să vizităm orașul singuri, fără nicio destinație exactă. La o primă privire, părea a fi un loc rău famat din cauza unor graffiti, a semnelor de atenționare de părsire a zonei sigure, un geam spart al unei case, o mașină lovită la bara din spate și sunetul stâlpilor de electricitate. Am decis să nu avansăm, să nu mergem prea departe, ci doar la o stradă depărtare de una dintre străzile principale ale Granadei.

Totuși, pe lângă cultura spaniolă, locul care m-a impresionat cel mai mult a fost Gibraltar. Urcarea pe stânca Gibraltar a fost pentru mine cea mai plăcută experiență din această mobilitate. Pe tot parcursul urcării am fost în fața colegilor mei, ba chiar m-am îndepărtat de grup și am descoperit mai mult din teritoriu decât ei. Chiar dacă era destul de greu să mergi fără oprire, privind peisajul din jur m-a făcut să vreau să descopăr cât mai mult. Prin peșterile stâncii erau amenajate muzee cu obiecte din război. Am fost singurul din grup care a ajuns până în capătul stâncii unde se putea vedea coasta Marocului și unde se afla o baterie pentru lansarea rachetelor din timpul războiului. Pe lângă peisajul captivant, Gibraltarul era plin de maimuțe, mai exact macaci. Aceștia furau mâncarea turiștilor, apa, chiar și din ghiozdan sau poșetă, se urcau pe umerii oamenilor. Trebuia să fii foarte atent să nu îți ia ceva, din fericire, mie nu mi-a fost furat nimic și nici nu s-au urcat în spatele meu. După această mică escapadă am ajuns la cazare și în ciuda efortului depus, nu m-am simțit mai deloc obosit, aveam o stare foarte plăcută.

Cred că a venit momentul să vorbim și despre viața la cazare... Încă de când s-a format grupul care va merge în mobilitate, am știut căți vom sta în cameră, dar nu știam ce camere vom avea. Am rămas fără cuvinte când am intrat în cameră și am văzut cât de mică era. Chiar dacă erau destul de mici camerele, aveam la dispoziție un living, cu o masă foarte mare, pentru aproape 40 de persoane, 2 canapele, un televizor destul de mare și o bucătărie. Majoritatea activităților de zi cu zi le-am făcut în living, iar camerele erau doar locurile unde dormeam.

Încă de la început știam că vom împărți spațiul comun cu un grup de polonezi. La început toți eram foarte sceptici, nu vorbeam unii cu alții, ba chiar majoritatea nu voiau să aibă vreo interacțiune cu ei. Dar cu timpul ne-am împrietenit, totul a început într-o seară când băieții se jucau FIFA 14, iar eu am mers la ei și i-am întrebat dacă pot să mă alătur. După ce m-au primit i-am invitat să conectăm laptopul lor la televizorul cel mare pentru a juca mai bine. Primul meci a fost, bineînțeles, România-Polonia, un meci dificil pe care l-am câștigat cu puțin noroc. Ne-am împrietenit atât de bine, încât am fost invitați la ziua unui băiat, Mateusz, care a împlinit 18 ani în timpul mobilității.

Am legat prietenii în această mobilitate, nu doar cu polonezii, ci și cu colegii noștri cu un an mai mici decât noi. Nu ne așteptam să ne înțelegem foarte bine și mă bucur că m-am înșelat. Am reușit să ne mobilizăm și să avem grijă de noi, să ne gătim, să spălăm rufele, să menținem curățenia, să ne ajutăm reciproc. După doar câteva zile ne-am împrietenit și de foarte multe ori am făcut toți mâncare pentru toată lumea. De exemplu, eu am făcut clătite și pizza, fetele au făcut paste. Când nu aveam chef de gătit, comandam toți prin Glovo.

Am făcut foarte multe lucruri împreună, iar momentele din acele 3 săptămâni vor fi de neuitat. În fiecare seară colegul meu de cameră Tiberiu era nervos pe Ștefan că face gălăgie și nu poate să doarmă, așa că îl gaza cu un spray de cameră. Când am ajuns prima oară în camere, domnul profesor ne-a zis să nu stricăm nimic, să lăsăm totul așa cum este, iar eu am demontat scara de la patul de sus, deoarece Alex era incomodat de ea. În living aveam un automat de dulciuri și sucuri, iar uneori se bloca și nu cădea ce cumpărasem, așa că într-o zi am mișcat automatul până a căzut tot ce putea să cadă. În fiecare seară stăteam să ne uităm la filme sau să ascultăm muzică. Într-o seară am cumpărat foarte multe mandarine și portocale, am făcut floricele și ne-am uitat la un film de Crăciun.

Of... sunt foarte multe lucruri de povestit și acest eseu nu este de-ajuns pentru a le cuprinde... O astfel de experiență îți aduce numai beneficii, descoperi o cultură nouă, ai ocazia de a intra în contact cu persoane care au o altfel de mentalitate, împărtășești cunoștințe și trăiri cu oameni noi, legi noi prietenii și le consolidezi. Momentele trăite în această mobilitate nu pot fi exprimate prin cuvinte, chiar dacă

aș sta să povestesc prin mii de vorbe, tot nu voi putea transmite ce am simțit cu adevărat. Doresc să închei printr-un mesaj către toți cei care se gândesc să participe într-o astfel de mobilitate, însă au anumite rețineri. Nu trebuie să vă temeți de nimic, o astfel de experiență vă va aduce numai bucurie, veți câștiga foarte mult profesional, și personal și veți avea niște amintiri de neuitat.

Erasmus+, un reper al adolescenței mele

Denisa-Cristina Poenaru

Bine cunoscut este faptul că pentru croirea unei cariere de succes este necesară o atenție sporită atunci când vine vorba de alegerile făcute în timpul adolescenței. Îmbinarea activităților interactive cu pregătirea pentru viitor, în perioada liceului, reprezintă cheia succesului, după părerea mea. Când deții harul de a vedea oportunitățile pe care viața ți le oferă și ai curajul de a le urma fără să te gândești la micile sacrificii, pot rezulta lucruri extraordinare: obții experiențe unice care îți vor aduce doar beneficii în viitor.

O astfel de oportunitate ni s-a oferit și nouă, într-un orașel mic, unde acest tip de experiență este mai rar auzit. Voiam să călătoresc pentru a învăța; să împușc doi iepuri dintr-o lovitură, cum s-ar zice. Credeam totuși ca va trebui să aștept până în perioada studenției. Însă n-a fost așa. Am fost bucuroasă să aud că liceul nostru a câștigat un proiect Erasmus+ pentru elevii de clasele a XI-a și a XII-a, prin eforturile unui profesor îndrăgit pentru acest lucru. La primirea informațiilor despre ce conținea proiectul, m-am demoralizat ușor... era despre informatică. Nu era tocmai materia care să-mi facă pe plac, fiindcă nu o stăpâneam prea bine. Cu toate acestea, am fost conștientă de faptul că informatica înseamnă viitorul și fie că-mi place sau nu, trebuia să mă conformez. Așa că m-am înscris. Ce aveam de pierdut până la urmă? La început eram cu „fie ce-o fi”, însă mi-am dat seama că este o oportunitate destul de importantă pentru mine, așa că m-am convins singură să încep pregătirea. Domnul profesor ne-a luat o mare povară de pe umeri atunci când ne-a spus să nu ne fie teamă, fiindcă de aceea mergem, să învățăm. A urmat o perioadă de atitudine pozitivă. Trebuia să dăm un examen de pe urma căruia se selectau copiii ce vor participa cu mândrie la acest proiect. O

ușoară tensiune a reușit totuși, să pună stăpânire pe mine, cu toată gândirea mea pozitivă, ca mai apoi, o sărbătorire să aibă loc în familie după ce mi-am văzut numele pe lista de admiși. Coincidența a fost că, locul unde avea să se desfășoare proiectul era chiar Spania, țara care pentru mine reprezintă cel mai mare interes prin cultură, muzică și limbă, chiar dacă nu cunosc limba foarte bine. Alt avantaj al participării la acest proiect era că aveam ocazia să văd felul de a fi al spaniolilor, comportamentul lor, cum abordează ei un program de muncă obișnuit și stilul lor de viață.

Cât ai clipi timpul până la plecare s-a dus și iată-ne în aeroport, toți cu trolere mari și grele, pregătiți să avem parte de experiența adolescenței noastre. Pe tot parcursul zborului, am stat cu ochii ațintiți în geam, nerăbdători să ajungem. Nu a durat mult până când.. Iată-! Aeroportul Malaga. Deși eram extenuată după zbor, în autobuzul spre Granada, orașul unde se află sediul firmei care ne-a găzduit, nu am putut așipi pentru că ar fi însemnat să pierd priveliștea, lucru pe care nu mi-l doream. Am ajuns într-un final la locul de cazare unde ne-am îndreptat fiecare la camera lui și apoi ne-au fost prezentate utilitățile bucătăriei și livingului de către unul din membrii companiei. Am fost informați că peste câteva zile va ajunge un grup de polonezi și vom împărți spațiul de cazare. Experiența noastră aici avea să devină mai complexă, și bineînțeles, mult mai interesantă. Deși reticenți la început, am rămas deschiși la ideea sosirii elevilor din Polonia.

Am stat în cameră cu trei colege, cu care m-am înțeles bine până la sfârșitul mobilității. Seara, am luat cu toții cina într-un mic restaurant din apropiere, unde am mâncat pentru prima dată Paella, specifică gastronomiei spaniole. Deși extenuați, am ieșit împreună la o scurtă plimbare prin împrejurimi. A doua zi, coordonatorul nostru, care avea să fie și translatorul nostru, ne-a condus până la Plaza de Trinidad, unde se află MEP Office, unul din partenerii din proiect. Acolo a avut loc un meeting de introducere a ceea ce urma să facem în cadrul proiectului pe plan profesional, dar a fost și o prezentare a orașelor și atracțiilor turistice pe care le vom vizita. Ni s-a dat un program cu toate informațiile necesare. Cele două destinații de pe acea listă care mi-au atras atenția au fost Sevilla și Gibraltar. Auzisem

că arhitectura clădirilor din Sevilla este inedită și că rezervația de maimuțe din Gibraltar rămâne o amintire haioasă și frumoasă.

Primele zile de acomodare au trecut, iar grupul de polonezi a sosit. Atmosfera era încordată la început. Polonezii nu păreau prea deschiși la micile conversații, dar nici noi nu eram prea diferiți, neștiind cum să-i abordăm. Cu timpul am descoperit însă, că ei sunt mai ordonați decât noi. Lucru ce nu era tocmai potrivit, având în vedere că trebuia să conviețuim pentru câteva săptămâni acolo.

Prima activitate turistică trecută în program era cunoașterea orașului Granada în detaliu. Clădiri impunătoare ca Mănăstirea Cartuja sau Mănăstirea Saint Jarome te făceau să le fotografiezi măcar o dată. Am avut timp suficient să descoperim orașul și ne-am distrat făcând-o. Chiar dacă eram din același liceu, nu ne cunoșteam între noi. Am avut parte de multe ocazii pentru a o face și nu am pierdut nici una. Fie că am ieșit la plimbare sau am gătit seara împreună, am ajuns să ne înțelegem foarte bine. Cartierul Albaicin alcătuiă un peisaj impresionant, fiind așezat la înălțime, dominând orașul. Acesta era vizibil din orice punct al Granadei. Casele albe erau unice și o plimbare prin acesta se transforma într-o adevărată încercare de a ieși dintr-un labirint.

Micile excursii de o zi în afara orașului au început cu vizita în Sevilla. Aveam dreptate în privința a ceea ce am spus mai devreme. Arhitectura acestui oraș este incredibilă. Nu-mi puteam lua ochii de la clădiri. Părea un stil atât de vechi, dar arăta atât de modern încât te lăsa uimit și confuz în același timp. O trăsură cu cai disponibilă turiștilor m-a luat prin surprindere, apărând ca de nicăieri.

Atmosfera de acolo era diferită, una caldă și liniștită. Deși am concluzionat că așa sunt toți spaniolii, aici părea un pic mai diferit. Aș fi putut sta ore întregi doar privind în jur. Plaza de Espana a fost cea care s-a remarcat între atracțiile orașului, clădiri unite într-un semicerc, de-a dreptul superbe.

O săptămână trecuse, dar nici nu am simțit-o. O abilitate pe care am dobândit-o a fost de gestionare a banilor, lucru foarte important în dezvoltarea personală. Am început să cunoaștem și orașul mult mai bine, lucru ce ne-a permis să ieșim, în grupuri, la plimbare. Mergeam să mâncăm împreună, să bem un suc la o terasă în timpul

liber. Am ajuns să ne cunoaștem destul de bine. Am făcut multe poze împreună și am rămas cu amintiri frumoase.

La cazare, situația nu era prea confortabilă. Au început contradicțiile dintre noi și polonezi, pe motive banale. În urma lor, am concluzionat că sunt niște persoane puțin cam dificile când liniștite, când vulcanice. Însă nu ne-am lăsat victime aparențelor și am învins stresul produs de ideea de a încerca să fii plăcut de un nou coleg complet străin cu care împărțeai un spațiu comun. Am reușit să contribuim moral la construirea unei conviețuiri armonioase. Lucru ce s-a dovedit a fi un succes. Serile, în timp ce încercam să păstrăm liniștea pentru că era târziu, ne strângeam împreună cu polonezii în living și povesteam, ne distram; ba chiar într-o seară, băieții au jucat un meci de FIFA, fiecare fiind susținut de către colegii lui. Au fost seri frumoase și greu de uitat.

Seara mult așteptată de mine a sosit până la urmă, seara flamenco. Pasionată de dans, și interesată de ritmurile spaniole, am avut ocazia de a participa la un spectacol de flamenco, complet unic. Am trăit fiecare moment al serii... eram liniștită pe scaun, fiindcă nu voiam să stric ceva din pricina entuziasmului meu. Am învățat că este o tradiție care, din fericire, încă durează. La finalul spectacolului, am fost duși la Mirador de San Nicolas, unde am fost uimiți de o priveliște superbă. Este un loc pitoresc aflat undeva la înălțime, cunoscut pentru peisajele frumoase la apusuri de soare. De acolo se vede Alhambra, un monument de arhitectură maură de prestigiu universal.

L-am vizitat ziua următoare și pot spune că acest tip de arhitectură a devenit preferatul meu.

Distracția se pare că nu avea cum să ne părăsească, fiindcă a sosit timpul pentru excursia în Gibraltar. Chiar dacă drumul parcurs pe jos spre vârful stâncii părea aproape imposibil de obositor, când am ajuns aproape de capătul puterilor, o maimuță apăru de nicăieri și fură chipsurile unui coleg. Un răs copios a izbucnit și zâmbetele s-au așternut pe fețele tuturor. Ne-am continuat drumul, trecând pe lângă puncte de observație, unde priveliștea era nemaipomenită, datorită apei ce înconjura aproape toată stânca.

Unele maimuțe s-au dovedit a fi prietenoase, iar altele furăcioase. Puiții lor te făceau să vrei să te apropii măcar, însă privirea mamei ce stătea la câțiva metri distanță te făcea să te răzgândești.

După atât efort fizic eu zic că meritam și puțină relaxare. Așa că următoarea destinație a fost Malaga. Orașul unde am aterizat în prima zi ... și iată-ne înapoi, însă de data asta pe plajă.

Am vizitat, de asemenea și muzeul Picasso, unde am putut admira galeria în care era expusă o colecție complexă de lucrări. Malaga mi-a rămas orașul de suflet prin atracțiile deținute. Același aer spaniol, cu aceeași atmosfera caldă și liniștită, dar cu o tentă de modernism, ceea ce consider a fi combinația perfectă. Cu străzile sale spațioase, plaja însoțită de palmieri înalți, impunători și munții ce se zăreau când priveai în partea opusă mării, formau un loc de care te poți despărți cu greu. Eu încă nu m-am despărțit de el cu gândul și doresc să mă întorc, măcar în vizită.

Parcul de științe din Granada e un obiectiv ce nu îl poți rata. Acesta prezintă lucruri extrem de interesante, de la biologie, exemplificând fiecare parte a corpului în detaliu, la machete cu animale preistorice surprinse într-o scenă grozavă din timpul vânătorii. Există și un departament de muzica, cu tot felul de instrumente care mai de care. Mult prea complex, parcul îți oferă o experiență interesantă. Am asistat la un spectacol de păsări, rolul principal fiind al unei bufnițe bine antrenate. Locul pune la dispoziție și un turn în care exista un telescop. În depărtare se zăreau munți înalți, acoperiți de zăpadă. Acel telescop n-a făcut decât să ne ofere șansa de a-i admira și totul era de-a dreptul superb.

Ultima noastră mini-excursie a constat într-o drumeție prin munții Sierra Nevada. Deși drumul nu a fost chiar la îndemâna oricui, m-am bucurat de fiecare moment, fiind adepta drumețiilor pe munte.

Ne-a pus la încercare abilitățile fizice, însă după ce ai urcat pe stânca din Gibraltar nimic nu mai era imposibil. Am înaintat cât de mult am putut alături de colegi și îndrumători. Se spune că esența acestor proiecte Erasmus este de a comunica cât mai mult cu străinii, pentru schimb de experiență și cultură. Pe drumul de întoarcere spre autocar am avut ocazia de a purta o lungă conversație cu unul din îndrumătorii noștri ce era de origine italian. Era foarte curios de

cultura noastră, în special gastronomia și limba noastră, la fel cum eram și eu de a lui. Aflase ca limba noastră se aseamănă foarte mult cu italiana, ceea ce este adevărat. Ne-am adresat reciproc o mulțime de întrebări ale căror răspunsuri ne-au stârnit și mai mult curiozitatea. Acesta a fost primul meu schimb de experiență sub o formă directă și rapidă, dar din păcate și scurtă.

Iată că mobilitatea noastră se apropia de final, lucru ce mă întrista. Am participat la meetingul de final, când s-au oferit mulțumiri din ambele „tabere” și ne-am împărtășit fiecare pe scurt experiența.

Ultima seară am vrut să fie una frumoasă, așa că am ieșit în oraș pentru a ne lua rămas bun de la acest loc minunat de care ne-am atașat negreșit. Am admirat becuțele de Crăciun ce erau aprinse pentru prima oară și am făcut ultimele poze.

Cu bagajele făcute, triști dar mulțumiți de achizițiile dobândite și de abilitățile formate aici, am plecat spre aeroport, înapoi spre casă.

Perioada adolescenței este neprețuită, iar ea trebuie valorificată la maximum cu momente și experiențe diverse. Un proiect Erasmus îți oferă o astfel de ocazie și am simțit-o pe pielea mea.

INFOED, calea către o nouă cultură

Alexandru-Cristian Dinu

Hola! Yo me llamo Dinu Alexandru-Cristian. Tengo 18 años. Aceasta este o mică prezentare a primelor cuvinte pe care le-am învățat înainte de a ajunge în Granada, Spania. Deși nu știam la momentul respectiv, ziua plecării, 10 noiembrie 2019, avea să îmi schimbe cu totul viața într-un mod plăcut. Aveam foarte multe emoții înainte și după plecare, deoarece nu mai fusesem niciodată într-o țară străină, iar acum, pentru prima dată, trebuia să merg pe cont propriu, însă mi-am impus ideea că mă voi descurca fără nicio problemă. A sosit ora plecării, mi-am luat la revedere de la părinți și m-am dus la colegul care mă aștepta în parcare pentru a merge împreună spre locul unde am stabilit să ne întâlnim cu toții. De asemenea, era prima dată când urma să mă urc într-un avion și mi-a fost puțin frică la început, deoarece mă intimidă înălțimile. A fost puțin deranjant la decolarea avionului și la aterizare, dar în rest a fost un zbor relaxant, mai puțin faptul că pentru cei cu picioare lungi (ca mine) este puțin spațiu. Am ajuns bine sănătoși la aeroport și am avut prima întâlnire cu Remus, cel care avea să ne dirijeze pe parcursul întregii experiențe, alături de alte persoane, care lucrează la MEP Granada. După ce am mai mers și cu autocarul câteva ore, din Malaga (unde am aterizat) până în Granada, am ajuns la destinație, în Plaza Gran Capitan, loc ce avea să devină unul dintre punctele noastre de întâlnire. În timpul drumului parcurs cu autocarul priveam pe geam și vedeam tipuri de relief și plante pe care nu le-am mai văzut niciodată în realitate, iar „el profesor de geografia” ne spunea detalii pe care noi nu le știam. Am fost conduși la locul nostru de cazare pentru cele 21 de zile și, sincer să fiu, toți cei prezenți am fost puțin șocați când am văzut că vom conviețui în camere mici, cu băi la comun. Cel mai bine a fost pentru

două colege, Bianca și Gabriela, care aveau să împartă camera și toaleta doar între ele și o poloneză care stătea cu ele în cameră, Viktoria. Am aflat că vom împărți aceeași cazare și cu un grup de polonezi, cu care nu prea aveam nicio treabă la început, dar, pe parcurs, am început să mai comunicăm, prin FIFA de exemplu sau alte lucruri pe care le găseam în comun (deși erau puține). După ce ne-am lăsat bagajele la cazare, am fost la un restaurant din apropiere, deoarece domnul profesor Anghel făcuse rezervare ca să nu fim flămânzi după un drum atât de lung. Ospătarul de acolo primise porecla de la noi Geppetto, fiindcă era amuzant și ne-a plăcut de el.

Bineînțeles, fiind alegeri prezidențiale la noi în țară, cei care aveam 18 ani, alături de profesori, am fost să votăm, în timp ce colegii ceilalți au făcut cumpărături și s-au instalat în camere. Deși drumul a fost destul de lung, ne-a ajutat să mai descoperim orașul și ne-am simțit mândri după ce am votat.

Ziua următoare am mers la sediul MEP Granada (în Plaza Trinidad) și am văzut pentru prima dată personalul de acolo. Am primit programul pentru toate cele 21 de zile, iar mai târziu am participat la un curs pentru a învăța limba spaniolă (lucruri de bază) cu Adelina. Foloseam o aplicație pentru a învăța spaniola, însă acest curs scurt ne-a ajutat mult mai mult decât tot timpul petrecut pe acea aplicație.

Când s-a lăsat seara, am ieșit într-un grup destul de numeros la plimbare prin oraș pentru a descoperi cât mai multe pe cont propriu, înainte de toate aventurile cu cei de la MEP. Ne-am plimbat pe străduțele destul de înguste, iar domnul profesor de geografie ne-a spus că este imposibil să te pierzi în Granada și surprinzător, avea dreptate... puteai să mergi mult și bine pe străzi și până la urmă ajungeai la un loc cunoscut.

În acea seară am văzut pentru prima dată Catedrala din Granada, lângă care se afla și Capela Regală, pe care am vizitat-o zilele următoare alături de un ghid oferit de cei de la MEP.

În a treia zi urma să mergem pentru prima oară la compania unde aveam să facem toate orele de practică alături de tutorele nostru, Samuel. Voi povesti mai multe detalii despre asta în eseul despre experiența profesională.

Când aveam timp liber...., când aveam timp liber? Erau foarte puține momentele în care stăteam degeaba și nu făceam nimic. În timpul liber mergeam, majoritatea timpului, la un restaurant să mâncam, apoi ne plimbam prin oraș, fie în grup, fie separat. Eu am avut norocul să mă aflu în acest proiect alături de prietena mea, Bianca, și, când aveam ocazia, ne plimbam împreună prin oraș. Deși ne dureau picioarele de la atât de mult mers pe jos, nu ne opream (de obicei mă convingea Bianca, deoarece eu aș fi stat mai mult jos, însă mă bucur că am ascultat-o și am mers în cât mai multe locuri din oraș).

M-am plimbat și împreună cu prietenul meu Teodor (am ales o direcție în care să mergem fără să știm nimic) și am ajuns să descoperim cartierul arab Albaicin, fără să știm de fapt ce am descoperit. Mă reîntorc la cuvintele spuse de domnul profesor. După ce am ajuns în Albaicin, am hotărât să mergem la dreapta și, la un moment dat, am ajuns la un loc cunoscut și mai departe ne-a fost ușor să mergem la cazare.

În a 6-a zi am avut programat de către cei de la MEP să mergem la Mănăstirea Cartuja și Mănăstirea San Jeronimo, alături de un ghid. Toți cei ce făceau parte din personalul de la MEP erau apropiați de noi, însă preferații noștri au fost și încă sunt Adelina și Remus. Am rămas plăcut surprins de arhitectura mănăstirilor și de cultura spaniolă.

Cele mai frumoase locuri sunt de departe cartierul arab Albaicin și complexul Alhambra. Am rămas foarte impresionat de locurile respective, de străzile extrem de înguste și de priveliștea pe care o aveam de acolo asupra întregului oraș. Singurul ghinion care ne-a bântuit pe parcursul întregii experiențe a fost ploaia...oriunde mergeam găseam ploaie. Doar câteva zile am avut cu vreme frumoasă, cu soare (în special ultima zi înainte să plecăm). Tutorele nostru, Samuel, ne-a spus într-o ședință că la ei în oraș nu mai plouase de mai bine de un an și că suntem extrem de ghinionști. Urmează aventura din Sevilla. Un oraș splendid, dar, din păcate, văzut prin ploaie... Am vizitat acolo mai multe locuri, printre care Catedrala Sfânta Maria (cea mai mare biserică din Spania), Arena de coride Maestranza (aici au loc spectacole cu tauri), cartierul Santa Cruz, Plaza de Espana. Am mâncat și la un restaurant destul de „fancy” pentru standardele noastre și am

comandat o tocană de coadă de taur care mi-a plăcut foarte mult, însă nu cred că aş mai comanda altă dată pentru că are un gust aparte cu care nu sunt obișnuit. Deși nu am stat foarte mult în Sevilla, am rămas cu amintiri plăcute.

În ultima săptămână deja începuse să se strecoare un sentiment neplăcut, deoarece știam că experiența se apropie de sfârșit. Însă mai aveam multe de vizitat și de făcut în acea săptămână. Un spectacol inedit a fost miercuri seara când am fost în cartierul Albaicin pentru un dans Flamenco... Însă pe lângă spectacolul realizat de artiști trebuie să menționez și spectacolul creat de șoferul autobuzului care ne-a dus acolo pe străzile extrem de înguste ale cartierului... la fiecare mișcare a volanului aveam impresia că va lovi ceva, dar era extrem de priceput și nu s-a întâmplat nimic.

O altă excursie demnă de menționat este vizita în Gibraltar. Am văzut acolo peisaje superbe și mă bucur că măcar acolo am avut timp frumos. Cerul era senin, iar priveliștea minunată. De pe munte am putut vedea chiar și continentul Africa. Am întâlnit pe munte maimuțe (unii colegi s-au și pozat cu ele). De asemenea, am văzut și monumente din Al Doilea Război Mondial, precum buncăre ascunse în munți.

După Gibraltar a urmat excursia în Malaga. Bineînțeles și acesta este un oraș foarte frumos. Am vizitat mai multe locuri aici, printre care muzeul Pablo Picasso și plaja Malagueta. Din fericire și aici am prins o vreme frumoasă și calitatea experienței petrecute în Malaga nu a fost diminuată.

Deși nu îmi place, trebuie să menționez și o întâmplare mai puțin fericită din punct de vedere culinar. Într-o seară am mâncat la un restaurant puțin mai scump decât celelalte un somon excelent, mi-a plăcut enorm și am zis că înainte de plecare să mai mergem o dată. De data asta mi-am comandat crab...nu o să o mai fac vreodată. Ori era crabul bătrân, ori nu l-au preparat bine...însă a fost groaznic, am dat 20 € pe el și am rămas flămând, nici nu aveam ce să mănânc și la întoarcerea în cameră m-am mulțumit cu pufuleți.

Aș mai fi putut povesti mult și bine, să adaug imagini mai multe, însă trebuie ca acest eseu să aibă și o concluzie. Per total, a fost o

experiență de neuitat și recomand din toată inima să participe cât mai mulți în proiecte asemănătoare.

Proiectul Erasmus + „Viitori informaticieni pentru Europa digitală” mi-a deschis calea către o cultură nemaivăzută până atunci și mă simt recunoscător pentru tot ce am trăit timp de trei săptămâni în Spania. Fără acest proiect nu aş fi putut avea parte niciodată de astfel de amintiri.

Hasta luego!

Un proiect care ne-a schimbat viața

Andrei-Tiberiu Mihăilă

Totul a început de la o idee. O idee pe care domnul profesor de geografie ne-a împărtășit-o în treacăt în cadrul unei ore, dar care ne-a captat curiozitatea încă de la început: un internship pe web development, în Spania, timp de trei săptămâni. Părea ceva cu totul inaccesibil, chiar și pentru domnul profesor Anghel, o persoană care ne-a dovedit în numeroase rânduri calitățile sale de lider și determinarea ieșite din orice tipar. Nu ar fi trebuit să ne îndoim de dumnealui, astfel încât, într-o bună zi, pe la începutul clasei a 12-a, am fost anunțați că proiectul se va desfășura cu adevărat, iar, dacă doream să participăm, trebuia să trecem de testările de informatică, limba engleză și geografie a Spaniei.

Atribuindu-i acestui proiect o prioritate înaltă, am învățat și am reușit să obțin niște note care îmi garantau participarea la mobilitatea din Granada. Acum mă găseam într-un punct intimidant în care două întrebări majore nu mă puteau lăsa în pace: „Timp de trei săptămâni va trebui să îmi port singur de grijă. Sunt capabil să fac acest lucru?” și „Am trecut de testarea de informatică, dar oare voi reuși să mă descurc cu PHP-ul și SQL-ul, două limbaje atât de diferite de C++?”. Într-o oră de pregătire înainte de mobilitate, i-am împărtășit cu toții domnului Anghel aceste temeri și am realizat că și colegii mei își puneau aceleași întrebări; în ciuda lor, cu toții făcuserăm deja o alegere: să mergem. În acest eseu, mă voi axa mai mult pe prima întrebare, astfel încât cea de-a doua este rezervată pentru următorul eseu.

Ziua plecării a fost cea mai grea, astfel încât am avut de-a face cu despărțirea de persoanele dragi, lipsa de somn, drumul interminabil, schimbarea mijloacelor de transport și schimbarea de fus orar. Ajunși în sfârșit în fața clădirii unde aveam să locuim timp de trei săptămâni,

am fost întâmpinați de Remus, un personaj super de treabă care a atenuat într-o măsură impactul cu o lume nouă, atât de diferită de a noastră. Ca întotdeauna, Remus purta cu el un zâmbet larg și un râs molipsitor care, chiar și după o zi extrem de obositoare, au reușit să ne redea energia (așa cum aveam să observ mai târziu, acesta era chiar un obicei!). Ajungând la fața locului, am fost confrunțați cu două situații neașteptate, care au constituit un mic șoc: niciun spaniol de rând nu cunoștea limba engleză, cea pe care credeam că o vom folosi cel mai mult în mobilitate, iar camera în care aveam să stăm patru oameni nu avea loc pentru toți patru în picioare în același timp. În retrospectivă, privesc aceste aspecte cu drag și realizez că ele sunt o parte dintre motivele pentru care toată această experiență este atât de memorabilă.

După o mică introducere în gastronomia spaniolă, în aceeași zi, noi, majorii, am fost să votăm pentru primul tur al alegerilor prezidențiale: cine ar fi crezut că până și în Granada sunt atât de mulți români? Turul doi al alegerilor aveam să îl prindem tot în mobilitate, dar această a doua deplasare la secția de votare din Granada aș dori să o păstrez pentru mai târziu, când voi încerca să compar „erasmușii” neinițiați, dependenți de alte persoane, chiar și în cele mai simple situații, cu „erasmușii” care am devenit mai târziu.

În următoarea săptămână aveam să o cunoaștem pe Adelina, o româncă de la MEP care, ca și Remus, a știut să se apropie de noi și să ne devină prieten în adevăratul sens al cuvântului. Ajunși în Granada, speriați de faptul că nu puteam vorbi engleză, Adelina ne-a oferit o lecție de spaniolă în care ne-a învățat câteva lucruri care să ne ajute într-o sumedenie de situații sociale: am învățat să salutăm localnicii, ceva noțiuni de gramatică de bază, să comandăm la restaurant (în acea oră pot să afirm cu siguranță că am devenit adevărați experți în bucătăria spaniolă!), despre cultura Andaluziei și să răspundem la orice întrebare, chiar și atunci când nu înțelegem întrebarea în întregime („vale” constituie 90% din întreaga limbă spaniolă!).

Așa cum am aflat în Granada, teoria este cu MULT diferită de practică: exersând acasă, în România, limba spaniolă, alături de Carlos de pe OLS (o platforma cu foarte multe lipsuri care, pot afirma cu siguranță, mai mult ne-a descurajat decât ne-a determinat să învățăm

spaniolă), înconjurați de tot felul de medii în care puteam să folosim din plin engleză, ne simțeam în totalitate pregătiți; în realitate, toată teoria se duce pe apa sâmbetei când te afli în față spaniolului și trebuie să porți o discuție. A trebuit să ne adaptăm rapid, să învățăm pe real, din mers, cum vorbesc oamenii în acele locuri în mod normal (în mod surprinzător, limba spaniolă nu se rezumă la conjugarea verbului „ser” și la „Soy Tiberiu!”, așa cum credeam înainte de mobilitate). Personal, consider că în cazul meu ar fi fost loc de mult mai bine, mai multă experimentare, și acum regret că nu am profitat mai mult de ocazie: localnicului nu îi pasă dacă vorbești corect gramatical. Acest lucru se capătă pe parcurs ce exersezi limba respectivă, ci îl interesează să se înțeleagă cu străinul și să poată purta un dialog; de acum înainte, dacă voi mai avea ocazia să vorbesc în spaniolă, voi încerca să fac acest lucru și să îmi îmbunătățesc abilitățile (am aflat chiar că e o limba care îmi place, iar cultura spaniolă și cea a fostelor colonii spaniole este cu totul specială!). O întâmplare pe care mi-o amintesc cu plăcere a fost când, căutând la niște librării niște post-it-uri, am învățat o sumedenie de cuvinte din acest câmp semantic. În mod surprinzător, spaniola nu a fost singura limbă străină pe care am exersat-o în Granada.

Grație lui Remus, am descoperit cel mai bun fast-food din Granada. Aici am avut parte de cel mai bun doner kebab pe care l-am mâncat vreodată: calamarul prăjit, coada de taur, și alte feluri de mâncare tradițională pe care le-am încercat nu se compară cu acest local, pe care îl vizitam cel puțin de două ori pe săptămână. În acest loc, lucra un marocan, ceea ce făcea posibilă comunicarea în franceză: am început să ne cunoaștem și chiar să glumim de fiecare dată când mergeam acolo. Tot într-un restaurant pe care l-am frecventat, am întâlnit un francez din Avignon; în plus, majoritatea spaniolilor știu câteva cuvinte în franceză datorită localizării Spaniei între Maroc și Franța, așa că această limbă străină s-a dovedit a fi foarte folosită. Ceea ce nu ne-am așteptat să învățăm, totuși, sunt câteva cuvinte în poloneză.

În același timp cu noi, la MEP Dorms (căminul nostru) a stat și un grup de polonezi. La început, îi uram cu desăvârșire, deoarece ne furau mereu locurile de lângă televizor. În prima săptămână, nu am avut prea multe interacțiuni cu ei. În cele din urmă, am lăsat disputele

mărunte de-o parte și am început să comunicăm din ce în ce mai mult: am început să ne uităm la filme împreună, să ne jucăm jocuri video împreună, să glumim unii cu alții și să ne învățăm cuvinte din limbile noastre materne. Deși eu nu m-am atașat la fel de mult de ei în comparație cu colegii mei, au fost o prezență destul de plăcută în cămin.

Viața la MEP Dorms a fost, la început, un adevărat dezastru: nu știam cum să calc, cum să folosesc mașina de spălat rufe sau cum să mă adaptez la o cameră atât de mică. Din fericire, nici mulți dintre colegii mei nu erau foarte experimentați în aceste domenii, așa că, încetul cu încetul, prin ajutor reciproc și muncă în echipă, am reușit să învățăm unii de la alții cum să gestionăm diferite situații și, în mare parte, am reușit să menținem căminul curat. Am avut și numeroase scăpări și de câteva ori a trebuit să trăim niște experiențe mai ostile pentru a învăța, dar într-un final am reușit să avem grijă de noi, chiar și după o excursie obositoare cu membrii MEP.

Excursiile la care am participat au fost cu totul și cu totul speciale. Cred că niciunul dintre noi nu va putea să uite vreodată arhitectura catedralelor pe care le-am vizitat (mai ales pe cea a catedralei din Sevilla, care îți tăia pur și simplu răsuflarea), plaja din Malaga sau, cea mai memorabilă, ziua petrecută în Gibraltar. Am descoperit aici o cultură cu totul deosebită, o împletire între Spania și Marea Britanie, în care engleza este vorbită la fel de mult ca spaniola, iar fish and chips-ul tradițional britanic este o mâncare de bază (și delicioasă!). Totuși cred că partea cea mai amuzantă au fost maimuțele. Am reușit să ne apropiem foarte mult de ele, ele chiar încercând să ne fure lucruri din mână și din ghiozdan, sau chiar să se urce în cârca noastră! Din păcate, aceasta a fost una dintre ultimele noastre excursii, astfel încât peste câteva zile trebuia să ne întoarcem acasă.

Ultima seară în Granada a fost cu adevărat tristă. Plimbându-mă pe străzile pe care începusem să le cunosc atât de bine, luându-mi la revedere de la Adelina și Remus, niște persoane minunate care au reușit să ne devină prieteni, am realizat că Granada devenise pentru mine o a doua casă. Era un loc unde puteam fi în largul meu, unde am avut ocazia să învăț lucruri care mă pasionează și, mai ales, să îmi cunosc mai bine colegii și să leg noi prietenii. Pentru a face

o comparație între cum am ajuns în Granada și cum am plecat, voi folosi ca exemplu antiteza între modul în care am votat prima dată în Granada și modul în care am votat a doua oară. Prima dată am fost însoțit la secția de votare de domnul Anghel și doamna Cucuianu, iar drumul până la secție a fost foarte lung, deoarece nimeni nu cunoștea străzile acelea. În schimb, a doua oară când am fost la vot, deși nu cunoșteam exact ce linie de metrou trebuia să folosim, am întrebat câțiva localnici (în spaniolă), care ne-au explicat pe unde trebuie să mergem. Însoțit numai de câțiva colegi majori, am reușit să facem acest drum dus-întors în mai puțin de 20 minute. În comparație, prima dată când am explorat orașul ne-au trebuit în jur de 3 ore să găsim secția și să ne întoarcem la cămin. Pe parcurs, am învățat să ne adaptăm, să ne descurcăm cu o limbă străină, pe care nu o cunoșteam de mult timp, într-un oraș dintr-o altă țară, cu totul diferită de România.

Întoarcerea în țară a fost un moment interesant pentru mine. Abia a doua zi dimineață, după un somn lung, am realizat că mobilitatea s-a terminat și că am lăsat acel oraș minunat în urmă, cu toate momentele frumoase petrecute acolo. Din fericire, am reușit să iau cu mine câteva lucruri: o stimă de sine mult mai mare, curaj, capacitatea de a-mi gestiona corect timpul și sociabilitate. Cred că atât eu, cât și colegii mei, putem afirma că toată experiența ne-a ajutat enorm, atât profesional, cât și ca oameni. Pentru toate momentele frumoase și abilitățile pe care le-am căpătat, le mulțumesc tuturor celor implicați în realizarea și desfășurarea cu bine a acestui proiect: ne-ați schimbat, într-adevăr, viața!

Maturizare, dezvoltare personală, primii pași în carieră

Iulia-Marina Stama

Cele mai frumoase amintiri provin din momente neașteptate. Mereu mi s-a spus acest lucru, însă participarea la mobilitatea din cadrul proiectului Erasmus+ mi-a confirmat că așa este. Am aflat despre acest proiect pe vremea când părea doar un vis mult prea frumos pentru a fi adevărat. Ideea că vom călători, că vom învăța și că vom aplica informațiile dobândite mi se părea perfectă, un concept ideal pentru elevii care doresc să se dezvolte, să-și aprofundeze cunoștințele sau să descopere viitoarea lor carieră. Am fost entuziasmată, însă aproape că nu îmi doream să particip deoarece credeam că nu voi reuși să fiu selectată. Frica de eșec m-a făcut să îmi pun la îndoială inteligența, însă dorința de a încerca a fost mai mare. Mi-am spus că o să regret mai tare dacă nu încerc, decât dacă nu reușesc. Cu acest gând am intrat în sala în care urma să-mi petrec cele mai emoționante ore din viața mea, iar când am aflat că am fost admisă, aproape că nu am crezut. Îmi amintesc momentul foarte clar... restul participanților erau în fața mea, iar eu nu mă grăbeam să ajung la panoul cu rezultate, aproape că evitam acest lucru, pentru că urăsc sentimentul de eșec. În sfârșit am ajuns în față. Îmi auzeam inima bătând în piept și încercam să-mi găsesc numele, iar când am făcut-o nu am știut cum să reacționez. Am simțit că sunt cea mai norocoasă persoană din lume. Următoarele săptămâni au presupus multă pregătire emoțională, multe conversații cu familia, cu profesorii și cu colegii cu care urma să îmi petrec trei săptămâni.

Cu mintea și sufletul încărcate de frica necunoscutului, de nesiguranță și lipsă de încredere în sine, mi-am luat rămas bun de la

familie și prieteni și am plecat pentru prima dată singură într-o țară străină în care eram pe cont propriu. Am zburat pentru prima dată cu avionul alături de cei mai buni prieteni și de profesorii Cucuianu Marița și Anghel Daniel, care ne-au sprijinit și ne-au ajutat în orice moment.

Am aterizat în Malaga, de unde a urmat un drum cu autocarul spre Granada. Am avut șansa de a admira primele peisaje din Spania în realitate. Deși eram obosită, nu mă puteam odihni. Eram mult prea entuziasmată și mult prea captivată de orice mic detaliu, orice casă tradițională, centru comercial, copac sau întindere de măslini.

Când am ajuns în Malaga, am fost întâmpinați de unul dintre membrii echipei MEP, Remus, un om prietenos care ne-a prezentat locul în care am stat pe acea perioada și ne-a explicat în detaliu orice nedumerire. Faptul că e român ne-a ajutat enorm, mai ales pentru că limba a reprezentat cea mai mare problemă de-a lungul acestei experiențe. De asemenea, a fost un sentiment ciudat, dar plăcut să știm că nu suntem singuri și că avem pe cineva care a simțit cândva aceleași emoții pe care le trăim și noi. Ne-a însoțit pe parcursul săptămânilor și s-a asigurat că ne simțim bine, fiind foarte relaxat și glumind cu noi. Ajunsă în Granada, în camera pe care o împărțeam cu trei fete am realizat unde mă aflam și ce va urma. După ce ne-am lăsat bagajele în cameră, am mers să luăm masa de prânz la un restaurant local cu mâncare tradițională. Acolo, proprietarul restaurantului, un om carismatic, ne-a servit și, cu toate că nu înțelegeam limba, a fost îndeajuns de amabil încât să încerce să ne spună ce se află în farfurie. Au urmat niște zile pline în care am vizitat foarte multe locuri, însă nici jumătate din ce are acel oraș minunat de oferit. Cum am menționat, cea mai mare problemă s-a dovedit a fi limba. Cu ceva timp înainte de a pleca, am avut accesul la un site cu ajutorul căruia puteam să învățăm limba spaniolă. Însă tot a reprezentat o barieră. Pentru că examenul pe care l-am dat pentru a intra în proiect a inclus și o probă la limba engleză, am considerat că mă voi descurca și nu am depus la fel de mult efort pentru a aprofunda limba spaniolă. Iar asta a reprezentat prima mea greșală. Din fericire, echipa MEP ne-a acordat și două ore de spaniolă cu o fată simpatică și amabilă pe nume Adelina. Primele zile au fost foarte grele pentru mine deoarece

nu sunt obișnuită cu asemenea schimbări, dar atitudinea ei caldă și pozitivă m-a făcut să mă simt ca acasă.

În primele zile, am vizitat unul dintre cele mai frumoase cartiere din Granada, Albaicin. Străzile înguste, atmosfera tradițională, vederea, arhitectura, florile, toate elementele se îmbinau și alcătuiau un tablou minunat, desprins din telenovelele spaniole pe care le vizionam împreună cu bunica mea când eram mai mică.

Am vizitat numeroase mănăstiri precum Mănăstirea Cartuja și Mănăstirea San Jeronimo, ambele simple în aparență, dar cu un interior superb, plin de detalii ce creează o atmosferă liniștită. Am avut parte de excursii și vizite în aproape fiecare zi ceea ce a fost incredibil deoarece am simțit ca am descoperit foarte multe locuri, dar în același timp s-a dovedit a fi obositor deoarece trebuia să ajungem și la practică. Uneori îmi era greu să mă concentrez la tutore din cauza oboselii, a faptului că mă gândeam la locul pe care urma să îl vizităm în ziua respectivă sau pentru că mă gândeam la ce va urma în ziua ce va veni. Însă oboseala dispărea când admiram toate obiectivele turistice. Un loc în care m-aș întoarce oricând este Alhambra, deoarece sunt sigură că mereu voi avea ceva nou de descoperit. Dimensiunile cetății și palatelor sunt impresionante, de aceea nu ne-am putut bucura de toată frumusețea locului. Din păcate nici vremea nu a ținut cu noi, dar a fost suficient de bună, încât să petrecem câteva ore acolo.

Locul meu preferat va rămâne Gibraltar. Pozele nu arată adevărata frumusețe a aceluia loc. Trebuie să fii acolo pentru a trăi acea experiență și pentru a înțelege sentimentele prin care treci în momentul în care vezi priveliștea minunată și realizezi cât de mic ești de fapt. Când am coborât din autocar, am observat un munte în depărtare, dar nu am realizat încă faptul că vom ajunge în vârful. Înainte să coborâm, am primit un sfat pe care nu l-am luat în serios prima dată. Însoțitoarea ne-a avertizat că nu trebuie să desfacem mâncare în apropierea maimuțelor, să ne apropiem de ele prea mult sau mai ales de puii acestora. Cu cât urcam pe munte și observam din ce în ce mai multe maimuțe, mi-am dat seama că avertizările însoțitorilor s-au dovedit a fi adevărate. În cele din urmă, am decis să stau cât mai departe și să admir peisajul care devenea din ce în ce mai

minunat pe măsură ce ajungeam mai aproape de vârf. M-am bucurat de priveliște, de soare și de prieteni, iar în drum spre Granada, eram plină de energie și entuziasm.

Încă un oraș minunat pe care l-am vizitat a fost Malaga unde pregătirile pentru Crăciun erau în desfășurare în ciuda vremii calde și a soarelui care nu a încetat să strălucească pe tot parcursul zilei. Plaja era foarte liniștită și așa fi stat să ascult valurile ore în șir.

În ultimele zile am avut parte de o drumeție neașteptat de plăcută. De când eram mică iubeam să merg pe munte alături de familia mea. Am parcurs numeroase trasee de zeci de ori și în diferite anotimpuri, deoarece iubim natura și peisajele oferite de aceasta. Iar excursia în munții Sierra Nevada a fost fix ce îmi doream. Deși am parcurs unele segmente cu greu, cu ajutorul colegilor mei Tibi și Gabi, am reușit să nu rămân prea mult în urmă. Primele două săptămâni au fost ploioase, însă a treia a fost perfectă pentru a ne putea bucura de ultimele momente în Spania. Iar ziua în care am fost în excursie a fost minunată. Soarele strălucea cu putere și ne-am putut încălzi pe iarba verde.

Am descoperit multe locuri minunate în Granada. Cum am mai menționat, nu mulți localnici cunoșteau limba engleză, însă, din întâmplare, mă plimbam cu prietenele mele și am descoperit o cafea micuță, pentru aproximativ 15 persoane, plină de flori, cărți vechi și noi în engleză și în spaniolă, pereți pictați, jocuri și o atmosferă unică. Majoritatea clienților erau vorbitori de limba engleză și studenți care se întâlneau să lucreze împreună. Mâncarea, deși simplă, a fost extrem de bună, iar ospătarii extrem de prietenoși.

Am împărțit căminul în care am stat cu un grup de polonezi cu care ne-am împrietenit după câteva zile. La început am fost reticenți, nu prea comunicam, însă, după un meci de FIFA jucat de colegii noștri cu ei, ne-am dat seama că aveam interese comune și că nu aveam de ce să nu ne apropiem. Dar ne-am împrietenit și cu colegii cu care am venit în Spania. Această experiență ne-a legat, ne-a făcut să ne cunoaștem mai bine, să învățăm să ne sprijinim și să fim mai buni.

Pot spune că această experiență m-a ajutat să mă maturizez mai mult, să am grijă de mine, să-mi gestionez banii și să nu-mi mai fie la fel de frică de necunoscut. Sunt extrem de recunoscătoare pentru că

am avut această oportunitate și încurajez pe toată lumea să încerce. Mă bucur că sunt elevă într-o școală cu profesori care vor să implice elevii în proiecte, să îi ajute să se dezvolte și să formeze o carieră și consider că această atitudine va schimba viitorul adolescenților.

Erasmus+, Gabi+

Emilia-Gabriela Mică

Cu ocazia proiectului Erasmus+ am avut posibilitatea de a călători în străinătate, în mod mai concret, Spania, Granada. Atunci când am aflat despre acest proiect/internship, m-am luminat tare la față, crezând că în sfârșit pot călători fără probleme financiare și pot învăța ceva nou. Visul meu este să vizitez orice loc de pe planetă. Vreau să mă bucur cu ochii mei de acele locuri faimoase sau mai puțin faimoase din fiecare țară, nu doar să le văd în poze. În plus, e un mod bun de a învăța să supraviețuiești într-un loc nou, necunoscut, unde cunoști, poate, doar câteva persoane sau pe nimeni. E foarte palpitant!

Eram atât de entuziasmată încât mă gândeam numai la călătorie. Visam cum o să fie perioada împreună cu colegii mei, eram sigură că o să merg, chiar dacă știam în sinea mea că poate nu o să mă descurc la testare și poate nu o să fiu selectată, dar tot credeam că o să merg. Și am avut dreptate!

Înainte să plecăm îmi era teamă că nu o să mă bage multă lume în seamă. Fiind timidă, nu știam cum o să mă descurc cu colegii, în mod special cu fata din Polonia, cu care trebuia să stăm eu și colega mea de cameră. Surprinzător, mi-am depășit timiditatea încetul cu încetul și m-am înțeles bine cu toată lumea! De asemenea, mă așteptam să ne împrietenim cu poloneza, dar pentru un oarecare motiv nu prea socializa cu niciunul dintre noi...

Fiind prima mea experiență cu avionul, nu eram speriată deoarece știam că va fi bine, dar eram încântată că o să am primul meu zbor în sfârșit!... Și am realizat după o oră și câteva minute că e foarte plictisitor. Data viitoare îmi salvez mai multe filme pe laptop. Măcar priveliștea de sus este foarte frumoasă!

Odată ajunși acolo, am fost fascinată de străzi și de împrejurimi: casele arătau diferit, plantele arătau diferit, totul era diferit. Un alt aer față de cel de acasă (nu aer la propriu...), lume nouă, mă simțeam liberă. După ce am ajuns la cămin și ne-am stabilit camerele, am vizitat puțin să ne obișnuim cu locul, totuși eu m-am obișnuit cu adevărat după o săptămână și ceva. Următoarea zi am întâlnit echipa MEP care, pentru mine, au fost formată din oameni foarte drăguți, foarte responsabili, cei mai tari, mai ales Remus și Adelina. Nu o să-i uit niciodată, deoarece m-au inspirat și mi-au trezit și mai mult interesul pentru călătorie și muncă în străinătate! Localnicii sunt super drăguți, chiar dacă nu puteam să vorbim prea mult din cauza barierei de limbă. Nimeni nu știa engleză, ceea ce e puțin dezamăgitor..., dar ne-am descurcat toți cum am putut!

Iubesc cultura spaniolă, este impresionantă și frumoasă, doresc să aflu mai multe lucruri despre Spania (de fapt orice cultură mă impresionează). Mâncarea tradițională spaniolă este extrem de bună. Păcat că nu am încercat chiar toate mâncărurile, dar poate va mai fi și altă ocazie! Mi-au plăcut în mod special paella cu fructe de mare, churros, fuet și natilla. De asemenea, nu este mâncare tradițională spaniolă, dar nu pot să uit gofra caramelizată pe care am mâncat-o la o cafenea în apropiere. Am uitat cum se numea, dar știu că avea în nume „4 gatos”, a fost genial!

Turistic vorbind, am fost fascinată de Albaicin, cartierul este foarte frumos și liniștitor, plimbarea de noapte este cea mai relaxantă în această zonă, dar bineînțeles, împreună cu cineva. Arhitectura caselor, clădirilor istorice precum Capela Regală și Catedrala din Granada, sau chiar Alhambra, totul este unic și impresionant. Stilurile baroc și gotic sunt preferatele mele. Din păcate, am vizitat Alhambra pe timp de ploaie (din ce am înțeles de la Samuel, tutorele nostru de programare web, nu mai plouase de un an acolo), deci pot să zic că am avut ghinion cu asta, dar nu a însemnat că nu putem să vizităm! Nu am vizitat numai Granada, am mers și în Sevilla, Malaga, Sierra Nevada și, surprinzător, Gibraltar! În Sevilla am avut din nou ghinionul să mergem pe ploaie, dar am văzut ce aveam de vizitat, totuși nu am avut suficient timp pentru tot, dar m-am bucurat oricum, mai ales că am încercat un preparat destul de ciudat pentru mine, coadă de taur, dar a fost

delicios. În Malaga am văzut plaja și am mers și la muzeul Picasso, care a fost destul de drăguț și interesant. Mi-a plăcut foarte mult faptul că la orice muzeu/expoziție puteai asculta povestea aceluia loc/obiect. Cel mai memorabil moment a fost faptul că mi-am cumpărat primul meu parfum de la Victoria's Secret, deoarece erau la reducere, dacă cumpărai trei produse. Călătoria din Sierra Nevada a fost plăcută, chiar dacă a fost obositoare și foarte aventuroasă! Nu credeam că drumul o să fie plin de aventuri de genul cățărat pe stânci sau mers pe lângă un drum blocat de stâncă, dar cu bară de care să te ții. A fost foarte palpitant și în același timp, mi-a fost frică de înălțimi. Dar a meritat totul, deoarece priveliștea de la capăt era mirifică! Totuși nu am continuat tot drumul...dar măcar am făcut poze drăguțe...și nu am murit pe traseu.

La cămin nu a fost numai grupul nostru. A fost și un grup de polonezi, de aceea am și stat cu o poloneză în cameră. La început nimeni nu dorea să comunice cu noi sau noi cu ei, deoarece nu știam cum să ne apropiem unul de celălalt, dar, odată ce au observat că majoritatea au ceva în comun (jocurile video), s-au apropiat cu încetul de noi. Totul a început cu colega noastră de cameră, care i-a invitat pe cei care joacă League of Legends cu ei, pe urmă au jucat FIFA, până când câțiva polonezi au continuat să vorbească cu ai noștri. Despre poloneză pot să zic că am încercat să fac conversație cu ea, dar nu prea dorea. N-am avut ce să mai fac, în mare parte ne spuneam „Hello/Hey” și răspundeam la orice întrebare avea, dar cam atât. Aș fi dorit să am experiență mai bună cu ea, dar asta e. Data viitoare poate am mai mult noroc.

Cât despre colegi, au fost minunați, nu cred că aș fi avut o experiență bună dacă eram cu persoane cu care nu m-aș fi înțeles, dar cu ei am creat amintiri foarte frumoase, pe care nu o să le uit vreodată. Nu am avut momente neplăcute, am simțit că ne-am înțeles cu toții cum trebuie. Am avut cea mai bună companie posibilă, ne-am ajutat cu ce puteam, făceam lucruri în echipă, nu exista să rămână cineva singur. Dacă doreai să mergi undeva sigur mai dorea și altcineva să vină cu tine. Să nu mai zic de momentele când cineva decidea să gătească ceva bun pentru toată lumea sau când am vrut să ne uităm la un film de Crăciun și să mâncăm mandarine împreună. Toate momentele amuzante pe care le-am avut împreună,

toate momentele de disperare că plouă pe noi, toate momentele de satisfacție la Marcica, sau la francez, sau New Burger pentru alții, toate tapas-urile cumpărate care nu ne ajungeau, shoppingul din mall unde am spart banii, nopțile de ritual...pe care nu o să le uit nici dacă vreau, încercarea de fructe de mare, câteva eşuate (crabul minune care părea să fie mort până să fie gătit) și multe alte întâmplări pe care nu o să le uit niciodată și de care o să-mi amintesc cu plăcere.

Acest proiect a avut un impact mare asupra mea, din punctul de vedere al organizării timpului, al integrării într-un grup, organizării banilor, cum să-mi salvez banii și să supraviețuiesc și, în principal, mi-am depășit anxietatea și timiditatea. Aceste două lucruri au fost un coșmar pentru mine toată viața, astfel neputând să-mi fac mulți prieteni și mulți mă respingeau, dar a fost foarte diferit tot timpul cât am fost în Spania. În sfârșit am simțit că mă acceptă toată lumea și nu m-am simțit ca o povară sau că nu ar trebui să fiu acolo. M-am simțit foarte bine și a fost pentru prima oară când am trăit acest sentiment cu persoane cu care nu sunt chiar așa de apropiată, de aceea mulțumesc mult colegilor pentru experiențele frumoase pe care le-am avut împreună. Am simțit că am curaj să încerc multe lucruri, să mă integrez, curajul să vorbesc fără să cred că toată lumea mă ignoră. M-am simțit mai bine ca niciodată. De atunci am simțit că m-am schimbat ca persoană. Acum pot să fac multe lucruri pe care niciodată nu aș fi avut curajul să le fac vreodată...și mă simt foarte mândră de mine. Tot timpul nu am simțit că vreau acasă, am fost devastată în ultima zi când știam că s-a terminat și o să revenim la viețile noastre. Aș mai fi vrut să continue...

O să-mi fie foarte dor de Remus și Adelina, care au fost nu numai o companie bună, dar și niște persoane super, de Samuel, de cămin, de împrejurimi, de toate magazinele la care mergeam (în mod special Dia cu dozele de Nester pe care le luam în fiecare săptămână cu baxul), de momentele petrecute împreună cu colegii, de autobuzele cu care mergeam mereu în alte orașe, de restaurantele lor, de Granada. Sper că o să mai am ocazia să vizitez orașul pentru câteva zile, deoarece este prea frumos, din punctul de vedere al aspectului, dar în mod special, al nostalgiei pe care o s-o am când o să văd aceleași locuri pe care le frecventam în timpul mobilității. Pentru asta, vă mulțumesc tuturor!!!!

Erasmus +, INFOED, orizonturi deschise

Elisa-Maria Crîngașu

Trei săptămâni pline de experiențe de neuitat, alături de oameni minunați au trecut, parcă, într-o clipă, fără să îmi dau seama. Îmi amintesc cu emoție momentul plecării de acasă într-o aventură cu totul nouă, neștiind la ce să mă aștept.

Grupul nostru a fost constituit din 20 de elevi și doi profesori însoțitori. În afară de două colege de clasă, cu care am mai plecat în vacanțe, nu știam cum va fi să conviețuiesc cu acești oameni, cum o să ne înțelegem, cum o să ne organizăm împreună. În mod neașteptat, neținând cont de vreo două-trei mici neînțelegeri, ne-am adaptat la a fi colegi de apartament și am ajuns, până la finalul mobilității, să știm ce mănâncă fiecare, de cât timp are nevoie fiecare pentru a-și termina rutina de dimineață sau ora fiecăruia de culcare. Am ajuns să fim o familie, de care o să îmi fie un dor enorm.

În momentul în care am ajuns la MEP Dorms, locul care a devenit casa noastră pentru trei săptămâni, am fost foarte dezamăgită pentru că aveam impresia că nu e destul loc, camerele părând foarte mici și înghesuite. Zilele trecând, m-am obișnuit cu locul de cazare și am ajuns până la finalul mobilității să îndrăgesc acel loc și să îl consider a doua mea casă. Aici am avut ocazia să întâlnim un grup din Polonia, venit tot într-un proiect Erasmus+. În primele zile, nu ne-am înțeles cu ei, dar după alte câteva zile am început să legăm prietenii, lucru cu totul neașteptat. Așa am ajuns să ne petrecem timpul liber, seriile în „paradis”, camera care va rămâne în sufletele noastre pentru totdeauna. Consider că cel care a numit sufrageria de la MEP Dorms, „paradise room”, a avut o inspirație divină. Spun asta, deoarece grupul nostru și, cred eu, și grupul de polonezi, își vor aminti cu drag

de clipele petrecute împreună în paradis, de filmele văzute cu toții, de momentele în care am gătit pizza, paste, salate, clătite...

Am vizitat foarte multe locuri, în special catedrale, despre care pot spune că au o arhitectură impresionantă, iar istoria Spaniei este una cu totul incredibilă. În cele trei săptămâni cât am stat în Granada, am învățat multe despre cultura și istoria spaniolă și, cu atât mai mult, despre firea veselă a oamenilor. Am realizat că spaniolii sunt mult mai fericiți decât românii. Spun asta pentru că atunci când ieșeam să ne plimbam vedeam fețe prietenoase peste tot pe unde ne uitam, oamenii erau zâmbitori, veseli și păreau că nu duceau grija zilei de mâine.

Înainte să plecăm în călătorie, profesorul coordonator ne-a întrebat ce temeri avem, iar una dintre ele a fost faptul că nu vom reuși să ne orientăm și că ne vom pierde în Granada. După puțin timp petrecut în orașul gazdă, tot plimbându-ne prin oraș, am ajuns să ne descurcăm pe străzile din Granada fără să folosim vreo aplicație care să ne ajute.

În ziua când am mers în Sevilla ne-am trezit foarte devreme, pentru că am avut de parcurs un drum destul de lung cu autocarul. Am vizitat în acea zi cea mai mare catedrală din Spania, Catedrala Sfânta Maria. Este o catedrală romano-catolică și este recunoscută pentru faptul că aici se află mormântul lui Cristofor Columb. După această vizită ne-am petrecut timpul rămas făcând poze prin Sevilla. Dacă în ziua în care am vizitat acest oraș nu ploua, sunt sigură că ni s-ar fi părut mult mai interesant și am fi vrut să ne plimbăm și mai mult.

În altă zi am vizitat Malaga, iar drumul spre acest oraș mi s-a părut scos dintr-un film american deoarece a fost o zi însorită, cerul era de un albastru pur, iar de o parte și de alta a drumului puteam vedea palmieri. Când am ajuns în Malaga, prima oprire a fost pe plajă pentru a putea admira marea și pentru a face poze. Aici am vizitat muzeul Picasso. Ideea de a-l vizita a părut mai interesantă decât muzeul în sine, deoarece arta lui Pablo Picasso nu este chiar pe gustul meu. După această vizită am mers la o sesiune de cumpărături cu câteva prietene și ne-am plimbat pe străzile din Malaga.

Excursia care a fost cea mai aparte a fost cea în Gibraltar, unde am avut ocazia să vedem maimuțe în habitatul lor natural. Ni s-a spus încă dinainte să ajungem să avem grijă la genți și să nu mâncăm în fața maimuțelor, pentru că s-ar putea să ne trezim fără mâncare. Îmi amintesc foarte bine momentul în care o maimuță mai puțin prietenoasă s-a urcat pe capul unei fete și a creat mare panică în jur. Dar în mare parte mi s-au părut chiar prietenoase. În acea zi m-am plimbat prin toate magazinele de suveniruri și abia am reușit să aleg un magnet pentru frigiderul de acasă, pe care am o adevărată colecție.

Neașteptat de plăcută a fost excursia în Sierra Nevada, de care nici nu voiam să aud. În ziua în care am mers în această aventură eram super obosită deoarece, cu o seară înainte, un băiat din grupul polonezilor ne-a invitat pe câțiva dintre noi în oraș pentru a sărbători ziua lui, el împlinind 18 ani. Ne-am întors destul de târziu și am mai stat în paradis până aproape dimineață. Am dormit în jur de 4 ore, dar asta nu m-a oprit din a avea o zi minunată. Și pot spune că, într-adevăr, a fost o zi cu totul specială. Am parcurs traseul montan ajutându-ne unii pe alții și făcând mici opriri pentru a lua o mică pauză sau pentru a face câteva poze. Peisajele pe care le puteam observa din vârful muntelui erau de o frumusețe nemaipomenită. Singurul dezavantaj al acestei călătorii a fost acela că plouase cu o zi în urmă și pământul era ud, iar noi aveam tendința să alunecăm, dar am trecut cu brio peste acest impas și am avut o zi superbă. Momentul în care am ajuns înapoi în Granada, la MEP Dorms am căzut lași și am dormit fără vise.

Un alt loc minunat pe care l-am vizitat a fost Parcul de Științe despre care, la început, chiar credeam că este un parc. Dar așteptările mele nu au fost confirmate. Acesta s-a dovedit a fi un complex de clădiri cu tot felul de invenții și informații despre cine le-a construit, când, unde și în ce fel au fost sau sunt folosite. La un moment dat, era o încăpere cu instrumente muzicale pe care le puteam încerca. În ciuda lipsei mele totale de cunoștințe în utilizarea instrumentelor, m-am distrat încercându-le pe toate. Nu știu, însă cât s-au distrat colegii mei care au fost nevoiți să mă asculte.

Am vizitat Alhambra. Acesta este cel mai important monument de arhitectură maură din Granada. Despre ziua în care am vizitat acest

loc pot spune doar că aș fi vrut să nu plouă, dar nu primim mereu ceea ce ne dorim. În ciuda ploii, am putut observa minunatele priveliști oferite de Alhambra. Cred că am pozat până și tavanul unor încăperi, pentru că arhitectura sa m-a impresionat profund. Dacă ar fi un loc pe care mi-aș dori să îl revăd, ar fi Alhambra, dar într-o zi însorită.

În ultima zi petrecută în Spania, nu am avut nimic în program, așa că fiecare a putut alege cum să își petreacă ultimele clipe din această mobilitate. Eu împreună cu câteva prietene am mers la o cafenea micuța din Granada, pe care o descoperiserăm cu o săptămână în urmă și care ne-a impresionat prin atmosfera liniștitoare și calmul oamenilor care îi treceau pragul. Aceasta era o încăpere mică, viu colorată, având detalii aplicate pe pereți, care îi dădeau un anume rafinament, arătând în același timp într-un mod copilăresc, jucăuș chiar. Nu îmi amintesc numele aceluși loc, dar cred că, dacă m-aș putea întoarce în Granada măcar pentru o zi, aș reuși să o găsesc din nou. Ce mi-a plăcut foarte mult la această cafenea a fost faptul că foarte mulți dintre clienți erau englezi sau vorbeau engleză foarte bine și ne era mai ușor să ne înțelegem cu ei decât cu spaniolii, pentru că nu aveam foarte multe cunoștințe în limba spaniolă, iar engleza ne este cunoscută de când eram mici.

Momentul plecării din Granada, momentul părăsirii locului care ne-a fost casă timp de trei săptămâni, a fost copleșitor. Zborul cu avionul spre casă a fost parcă un vis din care voiam să mă trezesc și să fiu iar la MEP Dorms, să fiu încă în Spania.

Proiectul Erasmus+ INFOED o să aibă mereu un loc special în inima mea deoarece mi-a deschis orizonturile, m-a făcut să gândesc în afara bulei în care trăiesc, mi-a arătat o cultură impresionantă și mi-a oferit oportunitatea să văd cum este să trăiești într-o cu totul altă lume.

Libertatea de care aveam nevoie

Ana-Claudia Nicu

O zi obișnuită la școală, ore nesfârșite, pauze scurte, când deodată totul a luat o întorsătură radicală... Eram la oră și domnul profesor a venit la noi în clasă și ne-a dat marea veste: o călătorie în Spania, mai exact în Granada, un loc pe care acum îl păstrez în suflet și n-o să-l uit niciodată. Scopul acestei călătorii era dezvoltarea unui cadru educațional care să ofere elevilor posibilitatea de a valorifica mai bine oportunitățile create de mediul economic.

Din clipa în care am auzit de această oportunitate de a vizita o țară nouă și mai ales să și învăț acolo, am zis că este ireal ce se întâmplă. Săptămânile au trecut, iar noi nerăbdători într-o clipă am ajuns în Spania. Avionul ne-a lăsat în Malaga, un oraș despre care voi vorbi mai târziu. Apoi următoarea destinație, Granada, doar că din Malaga până în Granada am fost cu autocarul, o mare ocazie de a vedea peisajul mirific până acolo, am lăsat până și oboseala de-o parte și am profitat de frumoasa priveliște.

Ajunși la destinație, ne-am cazat la MEP Dorms, am făcut cunoștință cu colegii noștri de cazare, niște polonezi care, surprinzător, au fost foarte prietenoși cu noi. Ne-am instalat în camere și primul lucru pe care l-am făcut după ce am mâncat la un restaurant tradițional gustoasa paella, a fost să cunoaștem mai bine orașul. Ne-am plimbat ore la rând. Granada ne captivase pe toți, am colindat toate străduțele întortocheate din jurul Catedralei (Santa Iglesia Catedral Metropolitana de la Encarnacion).

În următoarele zile, înainte și după orele de internship, am vizitat mai multe obiective turistice, catedrale și mănăstiri. Până a sosit weekendul, când aveam diferitele călătorii în afara Granadei, noi vizitam tot ce era de vizitat în acest oraș. Prima noastră călătorie a fost

în Sevilla. Îmi aduc aminte de cea mai ploioasă zi din toată perioada în care am stat acolo și, cu toate acestea, nici măcar ploaia nu a stricat impresionanta priveliște a mării Catedrale și a străduțelor aglomerate din Sevilla. După câteva ore de ploaie, a apărut într-un final și mult așteptatul soare. Asemenea celorlalte orașe andaluze, Sevilla este un amestec de culturi și stiluri care viețuiesc în armonie și care este considerat o bogăție și o particularitate a regiunii. Aici, vestigiile romane se amestecă cu elemente maure și cu stilul renascentist după regulile unei perfecțiuni depline. Cu toate că posedă o istorie fascinantă și monumente unice, Sevilla este renumită pentru veselia ei. Orașul este cunoscut la nivel internațional pentru agerimea și măiestria locuitorilor săi și atrage atenția prin energia sa. Sevilla este orașul cel mai mare din sudul Spaniei.

Și, mergând ce mergând, am dat peste un loc în care se vindea înghețată, pot să spun că a fost cea mai bună înghețată pe care am mâncat-o în viața mea.

Faptul că m-am descurcat să vorbesc și engleză și puțină spaniolă în același timp mi s-a părut foarte amuzant, dar m-a bucurat că m-am făcut înțeleasă.

Ziua următoare am avut parte de puțină distracție, mergând împreună cu grupul care a devenit foarte apropiat pentru mine la „Flamenco Show”. Aș putea spune că acei dansatori mi-au transmis energie pozitivă și m-a bucurat foarte mult că ne-au încântat privirile cu așa dansuri.

Dar seara nu a durat foarte mult, pentru că trebuia să ne odihnim pentru ziua ce va urma, când aveam ore de practică. Dar zilele treceau și weekendul era full de drumetii, următoarea fiind în Gibraltar. Nu am cuvinte să pot exprima frumusețea acestui loc, a fost preferatul meu. Priveliștea era uimitoare, iar maimuțele nu au fost așa de rele, cum mă așteptam, mai puțin cu o colegă, când unul dintre animalele s-a urcat în capul ei, dar oricum a fost foarte pașnic, l-a dat foarte ușor jos.

Gibraltar este singurul teritoriu britanic de peste mări situat în Europa. Gibraltar fascinează prin povestea sa, atrage prin așezarea sa atipică, dar și prin misterele pe care le ascunde stânca.

Gibraltarul nu este mare, poate fi parcurs la pas foarte lejer. De la aeroport, în 10-15 minute de mers pe jos, ajungi deja pe strada

pietonală comercială, din care pornesc mici ramificații la stânga și la dreapta. Pur și simplu, atmosfera din acest loc este de vacanță, cu frumusețea sa aparte. După această zi superbă, am fost și în Malaga, am străbătut puțin orașul mirific, apoi am făcut un popas mai mare pe plaja Malagueta. Pot spune că mi-am îndeplinit visul, să stau pe una dintre plajele Spaniei. Călătoriile de pe durata acestei mobilități au fost bine planificate și ne-au binedispus pe toți.

Plimbarea de seară ne-o făceam mereu în cartierul Albaicin, nucleu încă viu al culturii maure. Ajungeam sus la „Mirador de San Nicolas”, unde se găsea mereu un artist care ne încânta cu o melodie la chitară sau alt instrument.

Zilele erau tot mai pline. După o zi plină petrecută pe munții lanțului Sierra Nevada, departe de agitația ultimelor zile, ne trezim că alergăm să ajungem la timp pentru a vizita Palatul Alhambra.

Pe durata celor trei săptămâni petrecute în Granada, am realizat că banii i-am gestionat foarte bine. Nu am mai fost pe cont propriu până acum, m-am descurcat să comunic cu persoane care nu vorbeau aceeași limbă cu a mea, iar engleză foarte puțin. La unul dintre fast-foodurile mele preferate, am descoperit cea mai bună „shawarma”. Acolo am mai aflat întâmplător că vânzătorul vorbea franceză. Și așa am folosit mai multe limbi pentru a comunica, asta chiar mi-a plăcut. Timpul a fost pentru mine prea scurt. Aș mai fi vrut să stau măcar încă trei săptămâni. Am reușit să ne descurcăm în grup. Am gătit împreună aproape în fiecare zi, iar o dată pe săptămână, unul dintre băieții mai mari se oferea să facă clătite pentru toată lumea. Ne-am descurcat de minune.

Acest proiect a avut un impact puternic asupra mea. Mi-am deschis mintea, am ieșit din rutină și acest lucru mă mulțumește cel mai mult. Nici nu mă așteptam să fie atât de încântător. Oamenii de acolo ne-au arătat ce înseamnă respectul și bunul simț, ne-au învățat lucruri bune. Pentru mine, Granada va rămâne veșnic cel mai frumos loc, m-a învățat foarte multe lucruri, iar pentru asta, voi rămâne veșnic recunoscătoare. Și așa vrea să precizez că domnilor profesori însoțitori care au avut cea mai mare grijă de noi și au fost atât de înțelegători și ne-au dat libertatea de care aveam nevoie, cu tot respectul, le mulțumesc foarte mult, pentru că au fost ca niște părinți.

O experiență completă

Bianca-Ioana Munteanu

Atunci când profesorul nostru ne-a prezentat ideea de a face practică în Spania am fost mai mult decât fericită, poate și emoționată. Știam că va exista o selecție făcută pe baza cunoștințelor noastre de programare, ceea ce mă neliniștise, dar odată ce am aflat că proiectul va avea loc, iar eu trecusem de selecție, am fost extrem de bucuroasă.

Începusem să citesc despre istoria Spaniei, atracțiile turistice și chiar să învăț limba. Ne-a fost oferit accesul la o platformă OLS ce conținea tot felul de lecții de gramatică și de vocabular, ceea ce ne-a ajutat în Spania, din moment ce nu mulți locuitori de acolo știau engleză. Cel mai des am folosit spaniola, iar uneori am reușit să vorbim și în franceză.

Ajunși în Spania, în Granada ne-a fost prezentată clădirea unde eram cazați și am fost repartizați în camere. Eu am avut norocul de a sta cu doua fete în cameră, o colegă de clasă și o fata dintr-un grup de polonezi care stăteau în aceeași clădire cu noi, veniți tot printr-un proiect european. Camera noastră avea un pat supraetajat și unul dublu, patru dulapuri și suficient spațiu cât să putem să ne mișcăm. Din moment ce aveam un dulap în plus, eu și colega mea am decis ca în cel de-al patrulea să depozităm dulciurile și suvenirurile cumpărate.

În prima zi am primit, cadou din partea celor de la MEP, un curs de spaniolă predat de o româncă, Adelina, pe care am avut-o și ca ghid în unele excursii și de care ne-am apropiat foarte mult. În acest curs, Adelina ne-a prezentat câteva reguli de gramatică și ne-a învățat un minimum de fraze și cuvinte care să ne ajute să ne descurcăm. La final, ne-a întrebat pe noi ce am vrea să știm în spaniolă, iar de acolo am intrat în domeniul culinar care a durat tot restul cursului.

Unele dimineți le aveam libere, ceea ce ne-a permis să căutăm în jur locuri unde am putea mânca, magazine cu suveniruri, parcuri și magazine alimentare. Cu timpul, am observat un obicei spaniol și anume siesta, în care totul era închis, inclusiv unele restaurante în perioada prânzului și se redeschideau seara.

Granada este plină de atracții turistice deosebite: catedrale, mănăstiri, muzee și parcuri, iar noi am avut ocazia să le vizităm și să le cunoaștem istoria, fiecare vizită fiind acompaniată de un ghid. O primă excursie a fost una de descoperire a orașului. Prima vizită a fost la mănăstirea Cartuja și mănăstirea Saint Jerome. Cea mai impresionantă a fost, din punctul meu de vedere, La Caruja. Arhitectura barocă deosebit de detaliată, construită pe simetrii este ceea ce caracterizează această mănăstire. Nu am putut decât să admir frumusețea sculpturilor și să apreciez efortul care a fost depus în realizarea acestei mănăstiri. Cu adevărat specială prin aspectul său interior, La Cartuja are în contrast un exterior relativ simplu, care nu dezvăluie nimic din splendoarea sa interioară.

A doua mănăstire, Saint Jerome, a fost surprinzător, diferită ca stil arhitectural, având influențe renaștentiste. Interiorul nu avea atât de multe detalii în construcția sa, dar în schimb altarul era constituit dintr-o mulțime de figurine sculptate și pictate, înconjurate de margini de aur. Acest stil era mai închis din punctul de vedere al culorilor, fapt datorat și lipsei de ferestre. În comparație cu Cartuja, exteriorul mănăstirii Saint Jerome este unul grandios.

În primul weekend am avut o excursie de o zi în Sevilla, un oraș despre care auzisem că va fi fermecător, însă noi am avut ghinionul de a-l vedea într-o zi ploioasă. Ne era greu să ridicăm capul din pământ pentru a admira clădirile pe lângă care treceam, iar vizita a fost în sine, una grăbită. Am reușit totuși să intrăm în Catedrala din Sevilla, o clădire superbă, construită în stil gotic și cea mai mare biserică din Spania. Atracția principală din această catedrală a fost, pentru noi, turnul clopotelor în care se putea urca și din care puteai vedea întregul oraș. Tot aici, am încercat pentru prima dată un fel de mâncare specific zonei, carne de taur, care a fost surprinzător de bună. La finalul zilei, a ieșit și soarele din nori și am apucat să facem

câteva poze memorabile în Plaza de Espana înainte de a ne întoarce în Granada.

În a doua săptămână, am intrat în Catedrala din Granada și în Royal Chapel pe lângă care treceam deseori în plimbările noastre. Așa cum observaserăm deja de la celelalte catedrale, Spania, Granada în particular, a avut perioade de construcție cu diverse influențe, acest fapt datorându-se conducerii regiunii, Granada fiind ultimul teritoriu spaniol care a ieșit de sub dominația maură.

Un moment așteptat de toți a fost spectacolul de flamenco, acela care nu a fost exact ce ne-am imaginat. Spectacolul a avut loc într-o încăpere destul de mică, asemănătoare unui tunel, scaunele fiind puse pe margine, cu o masă în capăt. Grupul de dansatori a fost format din trei doamne și un domn, foarte talentați cu toții. Imediat ce s-a terminat spectacolul am mers, însoțiți de un ghid, într-un punct din cartierul Albaicin din care se vedea castelul Alhambra, pe care am avut șansa să îl vizităm următoarea zi.

Ghinionul nostru a fost că vizita la castelul Alhambra a fost făcută tot prin ploaie, ceea ce ne-a restricționat accesul în unele zone. Cu toate acestea, frumusețea castelului este incontestabilă. Este greu de descris cât de minuțios sculptați erau pereții. Simboluri perfect simetrice, cu influențe arabe înconjurau castelul. Mi-ar fi plăcut să avem pe cineva care să ne explice despre istoria castelului.

Următoarea excursie, cea din Gibraltar, a fost pentru noi cea mai distractivă, dar și puțin obositoare. Din fericire, aici am prins vreme frumoasă în cea mai mare parte a zilei, ceea ce ne-a fost de mare ajutor din moment ce am avut de urcat pe munte. Gibraltarul este cunoscut pentru zona sa turistică unde poți vedea maimuțe. Pe cât de drăguț ar părea, aceste animale erau blânde atâta timp cât nu aveai niciun tip de mâncare sau ghiozdan la vedere. Ne-am amuzat să le vedem cum furau mâncare de la turiști și cum se plimbau nonșalant printre oameni.

A doua zi am petrecut-o în Malaga. Plaja a fost atracția principală pentru mulți, dar pe mine m-a impresionat cel mai mult muzeul Picasso. Arta lui nu se numără printre cele pe care aș ști să le admir, tehnica lui fiind una bizară și destul de rară, dar pot să le apreciez. Nu eram familiară decât cu câteva picturi ale sale, iar acum am descoperit

și sculpturi și colaje realizate de acesta. Am avut un ghid audio, care ne prezenta pe scurt unele dintre cele mai semnificative compoziții ale sale, fiecare având la bază câte o poveste. Multe dintre chipurile de femeie pe care artistul le-a pictat au fost ale unor cunoștințe, trei dintre ele fiind soțiile lui. Cubismul este un tip de artă pe care nu l-am mai întâlnit decât la pictorii din perioada lui Picasso, ceea ce explică de ce creațiile sale sunt atât de valoroase.

Tot aici, am avut, din câte pot să-mi amintesc, cea mai bună masă. Un fel de mâncare foarte des întâlnit în Spania este baconul, de care nu am fost mereu încântată, dar aici am avut un adevărat festin.

La finalul zilei, înainte să plecăm, ne-am strâns pe plajă și am admirat valurile trecătoare. A fost una dintre cele mai călduroase zile pe care noi le-am avut în Spania și ne-a permis să ne plimbăm și să descoperim orașul.

Un alt muzeu interesant pe care l-am vizitat este Parque de las Ciencias (Parcul de științe), un muzeu interactiv și informativ, repartizat în camere cu diverse domenii: animale sălbatice, muzică, anatomie. În prima cameră erau machete tridimensionale cu animale sălbatice la scara lor reală, iar lângă exponat existau informații despre acesta, uneori era și un joc digital. În camera care avea ca domeniu muzica erau prezentate instrumente în ordinea apariției lor din timpuri străvechi și puteai să asculți ce tip de sunet scotea fiecare dintre acestea. În ultima cameră am găsit multe jocuri legate de corpul uman și modul în care funcționează acesta. A fost un muzeu spectaculos, iar pentru cine are timpul și răbdarea să îl parcurgă, reprezintă o metodă inovativă de a învăța.

Ultima noastră excursie a fost în Sierra Nevada unde am parcurs un drum montan, destul de dificil în anumite locuri. Am trecut pe poduri înalte din scânduri de lemn, iar unele zone erau atât de înguste încât aveai nevoie să te susții cu mâinile pentru a trece în siguranță. Pe drum am văzut și o cascadă, un peisaj sublim printre munții stâncoși. O drumeție era exact ce aveam nevoie, iar destinația a fost superbă, o zonă verde unde ne-am odihnit timp de o oră.

Ultima zi în Spania a fost cea mai călduroasă pe care am prins-o în cele trei săptămâni, așa că nu am vrut să rămânem la cazare să facem bagaje toată ziua. Am făcut o plimbare prin tot orașul, ca un

fel de adio, pentru a vedea totul pentru o ultimă dată. Am cumpărat câteva suveniruri intrând în fiecare magazin pe care îl găseam. Pe seară, am mers în cartierul Albaicin, pe care îl cutreieraserăm de atâtea ori deja. Simplitatea este cuvântul cheie pentru a descrie acea zonă: case albe, toate asemănătoare între ele, despărțite prin drumuri înguste de piatră.

Ne-am plimbat un timp, apoi am găsit un loc de unde să admirăm apusul soarelui, iar în acel moment, am realizat cât de mult urma să îmi lipsească acel loc unde am construit atâtea amintiri.

INFOED m-a determinat să lucrez mai mult pentru viitorul meu

Andrei-Bogdan Colonel

Sunt Andrei, Andrei Colonel. Am 18 ani, locuiesc în Oltenița, iar pe 10 noiembrie 2019, am plecat în proiectul Erasmus+: „Viitori informaticieni pentru Europa digitală”. Am așteptat cu atâta nerăbdare acel moment, încât în ziua de sâmbătă, 9 noiembrie, am fost în oraș cu prietenii până aproape de ora 1 dimineața, conștienți că în 3 ore vom pleca într-o țară străină. Totuși, am dormit mai mult decât trebuia, ajungând să am doar 15 minute să mă pregătesc să plec la punctul de întâlnire. Pot spune că am început cu stângul călătoria.

În drum spre aeroport, am dormit puțin, am vorbit cu colegii mei de clasă, dar puțin și cu colegii mai mici, pentru a ne cunoaște. În aeroport mă simțeam confortabil deși, uitându-mă la colegi, simțeam cum îi domină frica, o frică de necunoscut. Îi înțeleg. Este ciudat să pleci într-o țară străină. Așa am simțit și eu prima dată când am călătorit cu avionul. Oricum, știam ce să fac, știam cum să trec de vama, dar am stat aproape de colegi, să ajut unde pot. În avion am stat la mijloc între Tiberiu, un om excepțional și Bianca, o colegă bună. Am făcut poze, m-am uitat la Narcos: Mexico, serial pe care voiam de mult timp să îl încep, dar nu îmi găseam timp și am ascultat puțină muzică. Spre surprinderea mea, am ajuns repede în Malaga, unde ne aștepta un autocar ce urma să ne ducă în Granada, la Plaza Gran Capitan, un mic parc de lângă MEP Dorms, cazarea noastră. Nu am putut să dorm în drum spre Granada și m-am uitat pe geam bucurându-mă de tot ce vedeam.

Era amiază când am ajuns în Granada, ne-am dat jos din autocar și am pornit ușor spre Dorms. Știam că vom fi cazați în niște

apartamente de 2 sau 3 camere, cu câte două băi, așteptându-mă la ceva elegant. Recunosc că am fost luat prin surprindere când am intrat în camera „mea” și am văzut patru paturi suprapuse două câte două, patru mici dulăpioare, toate legate printr-un spațiu de 50 de centimetri lățime și, cred, trei metri lungime. Mi-a căzut fața. Mi-am pus mâinile în cap! Nu mă vedeam să stau acolo trei săptămâni.

Știam din timp că vom conviețui cu un grup de tineri polonezi. Nu am vorbit prea mult cu ei, în primul rând că nu este în firea mea, dar și pentru că nu știam ce să fac. Regret lucrul ăsta, pentru că erau niște băieți cumsecade cu care puteai să vorbești fără probleme. Cu timpul am început să ne înțelegem, am vorbit mai mult, ne-am jucat împreună FIFA.

Ca experiență culturală, Granada m-a delectat cu monumentele istorice numeroase. În excursiile organizate de MEP prin oraș, am vizitat renumita Alhambra, ultima fortăreața sub dominație arabă în timpul recuceririi Iberiei de către creștini, mănăstirile Cartuja și Sfântul Jeronimo, obiective turistice de o frumusețe nemaîntâlnită. Aceste opere arhitecturale mi-au descris, pe scurt, arhitectura renescentistă în lumea catolică. Așadar, am realizat că mănăstirile catolice nu se aseamănă cu cele ortodoxe, chiar dacă sunt unite de credință creștină.

Când am început activitatea practică, programul s-a încărcat ușor, ușor. Timpul liber ni-l petreceam cu cei de la MEP, în activități organizate de ei, cum ar fi plimbări prin oraș în scop cultural în cadrul cărora ne erau prezentate obiectivele turistice de o frumusețe incredibilă. Catedrala Granadei o puteam vedea aproape zilnic, fiind în centrul vechi al orașului, asemănător cu centrul vechi al Bucureștiului, dar mult mai mare și mai liniștit.

În weekend, aveam organizate plecări în alte orașe. În prima duminică am mers în Sevilla, un oraș foarte mare, dar pe care nu l-am putut descoperi în întregime, din motive meteorologice (a plouat rău de tot, Doamne!). În a doua sâmbătă am mers în Gibraltar, unde am urcat stânca, am făcut poze, ne-am plimbat prin zonă, ne-am distrat, dar am și transpirat rău. Iar distracția nu era gata! Obosiți după o zi încărcată, duminică am mers în Malaga, unde am vizitat muzeul lui Picasso, Catedrala Malaga, dar și renumita Playa la Malagueta.

Localnicii se bucurau de liniște, uitându-se la mare, iar noi, românii, stăteam la umbra unui palmier, cu muzică și voce bună. Ar fi fost ideal un grătar... Vizitele au fost minunate! Am prins vreme frumoasă, însoțită, ca de primăvară.

Pe final, când ne apropiam de sfârșitul primului stagiu, am avut mai mult timp liber, timp în care am explorat individual orașul. Mergeam în grup la plimbare prin centrul vechi, prin parcuri sau prin cartierul Albaicin, de unde puteam să vedem întregul oraș. Acelea erau momentele frumoase, când te uitai la orizont, vorbeai cu prietenii și glumeai. Așa cum se spune, orice lucru frumos are un sfârșit, iar în ziua de 1 decembrie eu trebuia să mă asigur că îmi iau toate lucrurile din camera, că las acel cămin ordonat, curat. Fiind o fire activă, de propria onomastică am organizat o mică petrecere în cămin. Alături de colegi am petrecut cu muzică, la un volum normal, cu gustări și răcoritoare. După un somn foarte bun, era timpul să plec. Fără să simt trecerea timpului, mă aflam în aeroportul din Malaga, așteptând avionul spre București. Check-in. Vamă. Gustare. Cafea. Avion. Aeroportul Internațional „Henri Coandă” București.

Este seară. Sunt în autocar, încă procesând întreaga experiență. Domnul Anghel ne vorbește despre mobilitatea prin care am trecut. Este mândru de noi.

Încă mă gândesc la zilele din Spania, la acele momente minunate petrecute cu colegii la care țin foarte mult, dar și cu noii prieteni, cu care încă vorbesc despre proiect. Mă simt privilegiat că am avut oportunitatea să îmi testez calitățile dobândite în anii de liceu, într-un mediu profesionist, dar diferit de cel la care aș fi avut acces în România. Simt că m-am întors un alt om. Simt că mi-am dezvoltat aptitudinile sociale și profesionale, reușind să leg noi prietenii, în timp ce foloseam ce am învățat la orele de informatică în situații reale, cu care sigur mă voi întâlni în viitor. Consider că așteptările pe care le aveam mi-au fost atinse. În acele trei săptămâni departe de familie, am realizat că pot avea grijă nu doar de mine, dar și de colegii mei. Am realizat că aparențele înșală, că lucrurile pe care le auzi despre o persoană nu sunt mereu adevărate.

Oricât de diferiți pot să fie oamenii între ei, un lucru ne unește, acela că suntem europeni. Așa cum am observat, românul, polonezul,

spaniolul, se pot înțelege fără nicio problema, chiar dacă fiecare vorbește acasă o limba diferită, chiar dacă fiecare are un trecut și un statut social diferit.

Proiectul Erasmus+: „Viitori informaticieni pentru Europa digitală” m-a determinat să lucrez mai mult pentru viitorul meu. Această experiență mă motivează să mă pregătesc pentru viață într-un continent digitalizat, știind că voi contribui la dezvoltarea acestuia.

Totul va merge bine

Robert-Andrei Paraschiv

Înainte de plecarea în Spania, principala problemă pentru mine era că nu vorbeam limba spaniolă, însă speram să pot comunica cu ajutorul limbii engleze. Acolo, am descoperit că foarte mulți oameni care sunt trecuți de 30-35 de ani nu știu aproape deloc sau chiar deloc limba engleză, dar cu ajutorul mimicii și a cuvintelor de bază în limba engleză și spaniolă m-am descurcat destul de bine în cele trei săptămâni. Spre final, mă simțeam foarte încrezător când trebuia să întreb sau să vorbesc cu un cetățean spaniol.

Nu aveam de unde să știu cum sunt oamenii în Spania, însă mă așteptam să fie mai înțelegători și mai pașnici decât românii, datorită nivelului de educație. Dar când am ajuns și am interacționat cu câteva persoane m-am mirat. Era mult mai bine decât m-aș fi putut aștepta. Am descoperit că spaniolii sunt niște persoane foarte civilizate, înțelegătoare, primitoare. Aș putea spune că abia acum am înțeles ce înseamnă cu adevărat să trăiești într-o țară vestică.

Un lucru care mi s-a părut ciudat, dar interesant a fost programul magazinelor. Unele magazine și localuri închid în perioada prânzului, iar după câteva ore redeschid și au program de seară, iar în week-end aproape toate magazinele sunt închise sau au program scurt de lucru.

Un aspect care m-a impresionat este gastronomia spaniolă. Aproape toate preparatele tradiționale conțin ulei de măsline, un aperitiv fiind chiar pâine stropită cu ulei de măsline și sare, multe preparate din fructe de mare și pește. Chiar am avut ocazia să mănânc la un restaurant la care toate preparatele erau fructe de mare și pești. A fost interesant că încă sunt păstrate unele obiceiuri din perioada ocupării arabe, cum ar fi foarte puține mâncăruri sau chiar deloc care să conțină carne de porc care este interzisă pentru musulmani.

Nu am avut norocul să întâlnesc alte persoane care să vorbească limba română, în afară de doi tineri de la MEP care ne-au și însoțit de multe ori la practică și în excursii și cu care am ajuns să fim prieteni foarte buni cărora le simțim lipsa și le ducem dorul. O întâmplare interesantă a fost cea când am fost la un local de tip fast-food, iar după ce am făcut comanda, jumătate în spaniolă și jumătate cu ajutorul semnelor, persoana care mi-a preluat comanda m-a întrebat de unde sunt. I-am răspuns că sunt din România, iar spre surprinderea mea, mi-a spus „salut” însă din păcate știa doar câteva cuvinte cum ar fi „bună”, „pa”, „mămăliga”. Ar mai fi o întâmplare cu o persoană care lucra la firma unde am făcut practica. Acesta vizitase România de două ori și învățase diferite cuvinte, iar câțiva dintre noi ne-am adunat lângă el să ne povestească ce a vizitat și ce părere are despre țara noastră. Multe persoane sociabile și interesante sunt în Granada.

Un aspect important al experienței mele în Spania a fost și grupul de polonezi alături de care am locuit în cele trei săptămâni. Trebuie să recunosc că în primele zile nu prea am interacționat între noi. Într-o seară unii colegi au jucat câteva meciuri de FIFA împotriva grupului lor, am început să ne împrietenim și să vorbim tot mai mult unii cu alții. Iar în ultima săptămână era ceva normal ca seara să ne strângem toți la canapele, să stăm de vorbă și să glumim. Ceea ce la început ni se părea imposibil, să fim prieteni cu polonezii, devenise normalitate. La final ne era greu să ne despărțim de ei, aceștia deveniseră prietenii noștri cei mai buni în timpul mobilității.

De asemenea, am avut parte și de excursii în orașul Granada, dar și în alte orașe: Sevilla și Malaga. În timpul acestor excursii am vizitat multe catedrale și biserici și am aflat că în timpul Reconquistei, după cucerirea unui oraș musulman de către regatele creștine, regii acestora ordonau ca moscheile să fie dărâmate, iar în locul lor să fie construită o catedrală. Câteva din aceste catedrale am avut norocul să le vizităm și noi. Am avut ocazia să observ arhitectura din acea perioadă, mormintele reginei Isabela și regelui Ferdinand, al exploratorului Cristofor Columb. De asemenea, am vizitat și alte monumente istorice, cum ar fi: muzeul Picasso din Malaga, unde am putut observa arta și stilul acestuia.

Poate cel mai greu lucru de anticipat a fost cum o să ne fie să conviețuim în grup, cum o să ne organizăm banii, timpul, cum o să ne descurcăm folosind mai multe persoane aceeași baie și aceeași bucătărie. La început, în primele zile ne-am împiedicat puțin unii de alții prin bucătărie sau am așteptat pe la baie, dar după câteva zile am început să ne organizăm din ce în ce mai bine. Foloseam aragazul pe rând, ne ajutam unul pe altul dacă puteam, aveam chiar și un program de curățenie al băilor în funcție de cameră. Am avut seri în care o persoană sau două găteau pentru tot grupul: clătite, pizza sau făceam fiecare câte o porție mai mare de un tip de mâncare și ne grupam mai mulți și împărțeam din felul nostru de mâncare între noi. Pentru mine personal nu a fost greu să îmi organizez banii sau timpul, iar din câte am observat nici pentru restul grupului nu a fost o problemă, însă cu siguranță acum sunt mult mai sigur pe mine însumi decât înainte.

Pe mine acest proiect m-a ajutat să înțeleg mai bine cum să îmi organizez banii și timpul, cum să mă împrietenesc cu persoane care vorbesc altă limbă și sunt din altă țară, cum este să stau împreună cu alte persoane într-o casă, cum să mă descurc într-o altă țară, în altă limbă, cu persoane cu alte obiceiuri. Mai mult de atât, după acest proiect sunt mai încrezător în propriile cunoștințe și chiar aș vrea să dau examenul de bacalaureat la informatică.

În final, aș putea spune că proiectul și experiența pe care am trăit-o mi-au întrecut toate așteptările. O întrebare foarte importantă pe care o aveam era dacă pot să fac față în domeniul informaticii, dar în final am aflat că nu era niciun motiv de îngrijorare. Cei de la MEP care ne-au primit și s-au ocupat de noi au fost niște persoane extrem de prietenoase și amuzante, la fel ca restul spaniolilor.

Așadar pot să spun că mobilitatea a fost una extrem de reușită, aș dori să mai fac parte din proiecte de acest tip și recomand tuturor care au ocazia să participe să nu ezite datorită vreunei frici, deoarece totul va merge bine.

Unida en la diversidad

Ștefan-Gabriel Bobeică

Mă numesc Ștefan Bobeică, am 18 ani, sunt din comuna Spanțov, sunt elev al Colegiului Național Neagoe Basarab, iar în continuare vă voi vorbi despre partea socio-culturală a experienței trăite prin intermediul mobilității Erasmus+ în Granada, Spania.

Prima dată când am auzit de informatică în Spania, am fost oarecum intrigat și puțin neîncrezător, dar și foarte curios așa că am decis că merită încercat, m-am hotărât să mă înscriu și să particip la concursul de selecție organizat de către domnul profesor Anghel Daniel, selecție de care am trecut. Acum urma adevărata provocare: trei săptămâni la 2500 km de casă, zboruri de câte patru ore.

Seara dinaintea plecării, a fost o seară nedormită, conștient fiind de schimbările pe care această experiență le va aduce în viața mea, dar și pentru că urma prima mea călătorie cu avionul. Odată ajuns la punctul de plecare, emoțiile au crescut, atingându-și maximul în momentul decolării, care pentru mine a fost egal cu începutul experienței.

În momentul în care am aterizat în Malaga, am suferit un șoc, un imens univers de cunoaștere și oportunități mi se ivise în fața ochilor, o lume cu totul și cu totul necunoscută (nu mă prea fascinasese cultura spaniolă, ci doar fotbalul din Madrid îmi stârnea cu adevărat interesul). Am fost așteptați de către un autocar, care ne-a dus în Granada și ne-a lăsat la Plaza Gran Capitan, loc în care ne-am întâlnit cu unul dintre coordonatorii MEP, Remus Manolache, un om super de treabă care ne-a ajutat extrem de mult pe parcursul celor trei săptămâni petrecute în Granada.

Am ajuns la MEP Dorms, locul de cazare, aflat foarte aproape de Plaza Gran Capitan, dar și de sediul MEP Granada (10 minute de mers

pe jos). Prima zi de stat în Spania, a fost o zi plină de nesiguranță pentru tot grupul. Se vedea pe fețele tuturor frica de necunoscut, distanța de casă, dar și faptul că vom fi nevoiți să locuim toți în camere de patru persoane, lucru care în final s-a dovedit a fi foarte bun, deoarece a dus la legarea unor prietenii strânse între majoritatea celor care au stat în aceeași cameră.

Ziua următoare a constat într-o întâlnire la sediul celor de la MEP, urmată de o mică explorare a orașului, alături de domnii profesori coordonatori. Începeam să vedem cu adevărat cât de frumos era orașul în care ne vom petrece următoarele trei săptămâni, începeam să prindem curaj și să ne gândim că experiența aceasta va fi una dintre cele mai frumoase din anii de liceu, așa a și fost, poate chiar cel mai frumos moment pentru mine și mulți dintre colegii mei.

După orele de practică, ne găseam timp pentru activități culturale și multă plimbare. Din punct de vedere cultural, cel mai mult am fost impresionat de vizita la Monasterio Cartuja, o adevărată operă de artă barocă spaniolă, de asemenea, vizitarea Sevilliei a fost foarte frumoasă însă umbrită de o vreme nu tocmai propice vizitării unui oraș foarte frumos cum este Sevilla. O altă experiență demnă de menționat și care a fost foarte inedită, a fost „interacțiunea” cu maimuțele din rezervația de pe stânca Gibraltarului, maimuțe celebre în toată lumea pentru modul în care fură mâncarea din ghiozdanele oamenilor, însă ne-am distrat foarte mult în prezența lor.

Un alt lucru care mi-a plăcut foarte mult pe durata șederii, a fost comportamentul oamenilor, foarte amabili și mereu cu zâmbetul pe buze, însă un mic dezavantaj a fost reprezentat de bariera lingvistică, deoarece oamenii din Spania nu prea vorbesc limba engleză sau cel puțin oamenii din Andalucia.

Pe măsură ce zilele au trecut, am început să cunoaștem orașul din ce în ce mai bine, am început să explorăm în grupuri de câte 4-5, chiar la un moment dat am încercat „să ne pierdem prin oraș” însă fără să vrem am eșuat, ajungând fix în locul din care am plecat. De asemenea, un loc pe care l-am vizitat de foarte multe ori în timpul nostru liber a fost cartierul Albaicin, un loc extrem de frumos, plin de clădiri albe construite în stil maur, cu străzile pietruite și cu niște

peisaje mirifice, mai ales vederea Cetății Alhambra de la Mirador De San Cristobal.

Printre vizite și orele de practică, am reușit să îmi gestionez banii singur, să am grijă de mine singur, de asemenea, am învățat să îi respect pe cei din jurul meu, am uitat prejudecățile, iar un mare rol în acest aspect l-a avut interacțiunea cu tinerii polonezi, niște oameni deosebiți, extrem de organizați și foarte inteligenți. Cu ei am comunicat în limba engleză. De asemenea, ne-am jucat jocuri cu ei, am ascultat muzică din Polonia și muzică din România, am fost surprinși de faptul că ei auziseră de câțiva muzicieni români, mai ales de George Enescu.

Un alt lucru care m-a impresionat la cultura spaniolă este reprezentat de varietatea bucătăriei, jamon-ul, un fel de jambon maturat, foarte respectat și întâlnit cam pe la toate restaurantele (un picior de porc atârnat de tavan de cele mai multe ori), care într-adevăr avea un gust diferit față de ce mâncasem până atunci. O altă rețetă care m-a impresionat și pe mine și pe colegii mei a fost Paella cu fructe de mare, o mâncare cu gust de Spania.

Un alt lucru pe care îl consider benefic la această experiență a fost plimbarea prin munții Sierra Nevada, o experiență minunată care ne-a dezvăluit minunile naturale de această dată ale Spaniei, o țară foarte bogată și din acest punct de vedere. În ziua aceea am mers în jur de 30km pe jos, însă datorită peisajelor și cadrului în care i-am parcurs nu m-am simțit obosit sau plictisit.

Dacă în prima zi am fost speriat de această experiență, pe parcurs a început să îmi doresc ca experiența să nu se termine, însă ca toate lucrurile bune și frumoase, și această experiență a avut un sfârșit. Așa că în ultima săptămână am încercat să mă bucur cât mai mult de oraș și de tot ceea ce avea el, așa că în fiecare seară, indiferent de cât de obosit aș fi fost, m-am plimbat prin oraș și i-am admirat arhitectura. Mi-a plăcut faptul că indiferent de oră, orașul era însuflețit și îmi dădea o stare bună.

Au fost însă și câteva minusuri (foarte mici în comparație cu experiența per total)... incomod era că încăperile nu erau izolate fonic, astfel, puteam auzi orice zgomot din camerele vecine... De asemenea, o altă mică dificultate a fost reprezentată de împărțitul

bucătăriei, lucru care a dus însă la mai multă toleranță între noi și ne-a învățat ce înseamnă răbdarea.

După trei săptămâni petrecute departe de casă, într-o țară străină, conviețuind cu oameni din țări diferite, vorbind engleză, spaniolă, franceză și învățând câteva cuvinte în poloneză, venea timpul să ne luăm rămas bun și să încheiem o experiență minunată.

Sfârșitul a fost reprezentat de festivitatea de premiere de la sediul MEP, unde coordonatorii grupului nostru, Remus Manolache și Adelina Dumitrașcu, împreună cu directorul MEP Jesús Delgado ne-au înmănat diplomele obținute datorită încheierii cu succes a mobilității. A fost un moment trist, acompaniat de lacrimi și de cuvinte de despărțire.

Privind în urmă, acest proiect m-a ajutat să evoluez, să îmi depășesc anumite temeri, mi-a deschis orizontul de cunoaștere și mi-a arătat ce înseamnă Uniunea Europeană și anume: „Unida en la diversidad” (uniți în diversitate). În trei săptămâni am învățat o mulțime de lucruri care îmi vor fi utile pentru restul vieții. Dacă la început eram foarte nesigur pe mine și speriat, pe parcurs mi-am clădit încrederea în mine, dar și în cei din jurul meu. În trei săptămâni am reușit să cunosc cu adevărat persoane pe care credeam că le cunoșteam deja, de asemenea, am devenit mult mai tolerant și chiar mult mai sociabil.

Plecarea din Granada a avut un gust dulce-amăru. Lăsam în urmă trei săptămâni minunate din viața mea, dar mă întorceam acasă, la prieteni, la familie. Pe drum către aeroport, am încercat să dorm, pentru a face despărțirea mai ușoară, însă am eșuat. Odată ajuns la aeroport, într-o secundă mi-au trecut toate momentele minunate petrecute în Granada prin minte. Când am aterizat pe aeroportul din București m-am simțit oarecum eliberat, faptul că am reușit să gestionez aceste trei săptămâni într-un mod onorabil, pentru mine a reprezentat o adevărată realizare, confirmată și de către domnul profesor coordonator Anghel, care în drumul spre casă ne-am felicitat pe toți pentru modul în care ne-am comportat și maniera în care am abordat toate problemele întâlnite pe parcursul experienței.

Amintiri

Ascensiune în Gibraltar

Întâlnire Erasmus+ în Gibraltar

Final de excursie pe Gibraltar Rock

În turnul de observație al Parcului de Științe din Granada

Drumeție în Munții Sierra Nevada

Triumf! Am ajuns pe Pico Veleta - 3398 m

O tură în Munții Sierra Nevada - Canionul Los Cahorros

Sierra Nevada - VIRGEN DE LAS NIEVES

Mirador de San Nicolas, Albaicin, Granada

Apus în Granada

Final de tură în Sierra Nevada

Mulțumiți după evaluarea finală. Plaza Trinidad, Granada

Seară flamenco - spectacol într-o „cueva” din Sacromonte, Granada

Pe scările catedralei din Granada - cel mai frumos punct de întâlnire

Concluziile primului flux la MEP Europrojects Granada

O tură prin Sevilla

Primul vot a fost pentru mulți în Granada (10 noiembrie 2019)

Pe țarm de Atlantic, la Cadiz-Avanzada de Sta. Isabel

Cordoba-Callja de las Flores

Mezquita-Catedral de Córdoba

Explorând Cadiz

Malaga- Plaja Malagueta, primitoare chiar și în noiembrie

Simflu - Alhambra

Bucuria Alhambrei

Vizită la Alhambra - ploaie, dar voie bună

Vizită la Alhambra

Cuprins

INFOED – un reper în dezvoltarea personală a elevilor	3
<i>Prof. Daniel Anghel</i>	
Un mare PLUS cu ERASMUS.....	8
<i>prof. Mariana Biteș</i>	
INFOED – o călătorie Erasmus+.....	10
<i>Prof. Marița Cucuianu</i>	
Experiențe Erasmus+ prin Colegiul Național „Neagoe Basarab” Oltenița.....	13
<i>Ana-Maria Buzoianu</i>	
Privind lumea prin Erasmus+.....	16
<i>Teodor-Alexandru Dicu</i>	
Erasmus+, un reper al adolescenței mele.....	21
<i>Denisa-Cristina Poenaru</i>	
INFOED, calea către o nouă cultură	27
<i>Alexandru-Cristian Dinu</i>	

Un proiect care ne-a schimbat viața	32
<i>Andrei-Tiberiu Mihăilă</i>	
Maturizare, dezvoltare personală, primii pași în carieră	37
<i>Iulia-Marina Stama</i>	
Erasmus+, Gabi+.....	42
<i>Emilia-Gabriela Mică</i>	
Erasmus +, INFOED, orizonturi deschise	46
<i>Elisa-Maria Crîngașu</i>	
Libertatea de care aveam nevoie	50
<i>Ana-Claudia Nicu</i>	
O experiență completă.....	53
<i>Bianca-Ioana Munteanu</i>	
INFOED m-a determinat să lucrez mai mult pentru viitorul meu	58
<i>Andrei-Bogdan Colonel</i>	
Totul va merge bine	62
<i>Robert-Andrei Paraschiv</i>	
Unida en la diversidad	65
<i>Ștefan-Gabriel Bobeică</i>	
Amintiri.....	69